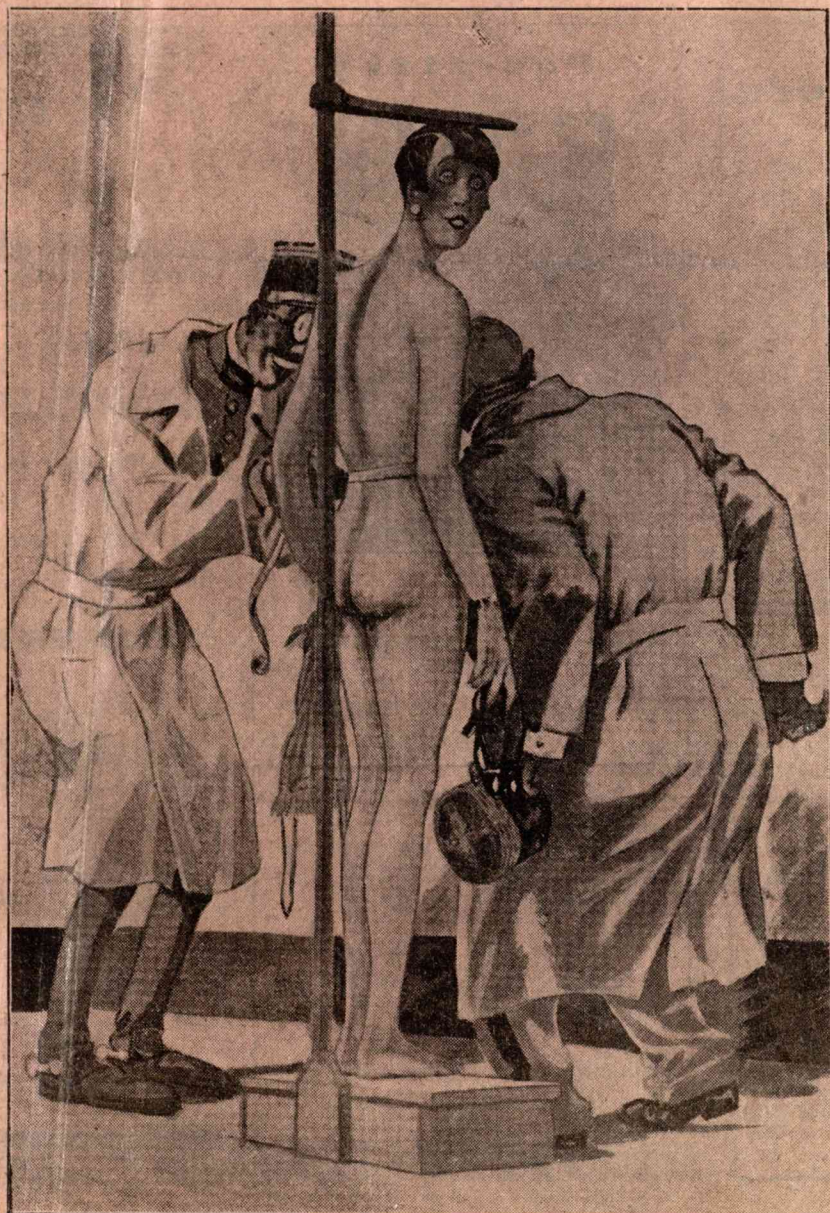

IKAVILAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

„Szolgálatra alkalmas!”

— Francia akvarell rajz —

Rádiókészülékek ingyen !!

Német cég reklámcélokra és további ajánlás kedvéért nagyobb mennyiségű elsőrendű rádiófelvevő készüléket egészen négylámpásig ajándékozik szét Romániában, amelyek az érdeklődő tulajdonába mennek át.

Semmiféle kötelezettség nincs fűzve az ajándékhoz. A költség, csomagolás stb. csekély költsége az átvételt terheli.

Érdeklődők pontosan és világosan közöljék címüket levelezőlapon a következő céggel:

Radioversand E. GRÄB & G. ROTTLOFF Abtlg X.

Berlin N 4, Gartenstrasse 100.

Ugy külföldi, mint belföldi olvasóink okosan teszik, ha megrendelésnél lapunkra hivatkoznak. Gyors és pontos kiszolgálásban részesülnek!

Győry Endre

lapunk jeles tollu munkatársa új regényt írt, amit a közel jövőben kezdünk meg folytatásokban közölni.

Győry Endre regénye

nagy társadalmi regény, egy kisvárosi urilány története, aki a mai modern időköt nem úgy értelmezi, ahogy azt kellene és áldozatul esik fel-fogásának. Regényének címe:

A mélység felé.

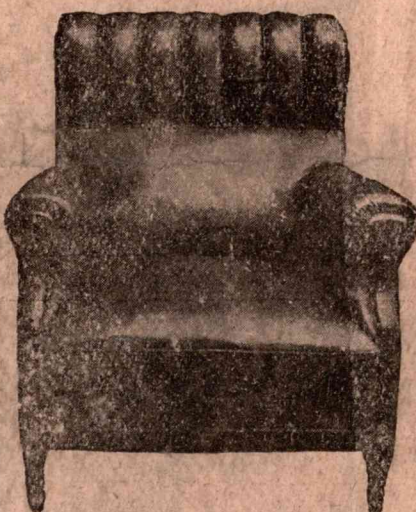
Amíg azonban a főszereplő a mélység felé jut, sok megpróbáltatáson és viszontagságon megy keresztül. Csupa új, érdekes szín vonul az olvasó elé és akik Győry Endre írásait szeretik, igen sok kellemes órát fognak eltölteni a regény olvasásakor. De

Győry Endre regénye

már csak azért is érdekes és közelebbi figyelmet érdemel a mai időkben, mert sok fonákságra mutat rá és sok fonákságot ostromoz be. ne.

A regény hossza 450 kézzel írott oldal és hónapokon keresztül jelenik meg lapunkban. A regény bővebb ismertetésére legközelebbi számainkban még kitérünk

Podrázky

Műbutor-kárpitos speciális bőr
butoroknál. 37

TIMIȘOARA II. Iskola-ucca 10 sz
Telefon 206.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

Mindenütt kapható.

Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Felvétel:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámítoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.
Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucuresztben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Amerikai praktikizmus

Eredeti kézirat

1.
Clara Brown gyönyörű fiatal asszony volt. Igen sa-
játságos barna fej, fáradt
szemhéja alól fekete szem-
pár ragyogott, vérpiros ajku
szenvédélyes arca szinte von-
zotta a férfiakat, ő maga
azonban nem nagyon sze-
rette őket és rajongott társa-
ságukért.

Éppen ezért Mr. Brown,
aki nagyon szép, fiatal, alig
huszonkilenc éves férfi volt,
sohase is féltékenykedett rá,
sőt most, amikor kezében
tartotta neje hűtlenségének
csalhatatlan bizonyítékát, egy
véletlenül kezeibe került le-
velet, most sem féltékenysé-
ginozta, hanem a gondola-
tok: vajjon most mit tegyen?

Elmenjen az illetőhöz, aki
véletlenül mr. Harry Black,
legjobb barátja és volt isko-
latársa? Magyarázza meg
neki szépen, hogy az nem
illik, hogy éppen az ő fele-
ségét tünteti ki kegyeivel,
vagy egyéb magyarázat he-
lyett boxolja le a 9. emeletről?

Esetleg adjon be válópert,
az újságok fölfujnák a dol-
got és mindenki nagyot ne-

vetne rajta, akit az orránál
fogva vezettek? Hisz az em-
berek mindig megvetik és
elitelik a nevetséges férjet —
és teljesen igazuk van.

Nem... a dologból nem
szabad botrányt csinálnia!

Talán beszéljen négyszem-
közt Clara asszonnyal? Be-
széljen a lelkére és bocsás-
son meg neki? Biztosan meg-
ígérné, hogy többet nem is
fogja látni Harryt és a leg-
közelébbi alkalmas pillanat-
ban föl hívná telefonon: vi-
gyázz drágám, ezentul oko-
sabbban és óvatosabban kell
csinálnunk a dolgot, mert a
férjem, úgy látszik, rájött va-
lamire... Hisz a nőnek va-
lamit megtiltani annyit jelent,
mint kérni, tegye meg...

Harry tiltott gyümölcs ré-
szére, talán azért is izlik
neki annyira... hopp, egy
nagyszerű eszme... éppen
jön a feleségem...

Clara asszony tényleg be-
lépett a szobába.

2.

— Jó reggelt kedves uracs-
kám — szölt kedvesen és
meztelen karjaival átfonva
a férfi nyakát, hizelegve dör-

zsölődött hozzá pompás tes-
tével. Kemény melle süppedve
préselődött a férfihez — mit
csinálsz fiacskám?

— Éppen telefonálni aka-
rok Harrynak!

— Ha... Harrynak?

— Igen. Pompás fiu, régi
jóbarátom és úgy veszem
észre, kissé elhanyagolja há-
zunkat. Pedig szeretném, ha
hetenként legalább kétszer-
háromszor nálunk töltené az
estét, én elvitatkoznám egy
kicsit vele, téged pedig bi-
zonyára nagyszerűen elszó-
rakoztatna, hisz olyan pom-
pás egy fiu...

Clara asszony lesütött sze-
mekkel vontta össze keblén
pongyoláját, mely az ölelés
hevében szétnyílt és az alatta
lévő laza kis ingből a maga
izgató meztelenségében bu-
kott elő egyik gömbölyü,
érett halma, melynek köze-
pén mint egy haragosvörös
kis boggyó dudorodott ki bim-
bója.

— Ahogy gondolod ked-
ves uram, Harry nekem sem
unszimpatikus.

3.

És Harry Black eljött va-

csorára, sőt három nap múlva már ebédre is hivatalos. Mr. Brown pedig elviszi magukkal a színházba is, sőt színház után is még meghívja magukhoz egy pohár puncsra.

Clara asszony nem szól semmit, de kezd neki nem tetszeni a dolog.

— Ez már kissé sok — gondolta magában idegesen — nem szeretem, ha állandóan velünk van, ez még veszedelmes lehet...

4.

Néhány nap múlva meglepetten vette észre Clara asszony, hogy minden lakószobájuk képekkel van teleaggatva. Férje az egész lakást угyszólván elárasztotta Harry fényképeivel, hogy már a tűzbe dobta őket, de hiába.

Azok csak termettek a földből, mint a gomba.

5.

Clara asszony álmosan lépett ki ágyából és meztelen testére kapva kis ingét, kéjesen kinyújtódzkodott. Az ingnadrág gombjait és uszályát nem kapcsolta föl, úgy, hogy combjai a maguk izgató meztelenségében jelentek meg a vele szemben levő tükörben.

Azután megfésülködött, párnyi hófehér kezeckéi között megcsillantak az ingnadrág kis gyöngyházgombjai, kombinét kapott magára és szekrényéhez ment lassu, lusta, érzéki léptekkel.

— Clara bejöhetek?

Mr. Brown a férje volt.

— Gyere Jack, gyere.

Mr. Brown kezében egy letakart nagy kép volt.

— Találd ki drágám, mi ez?

— Meglepetés?

— De még milyen...

— Mutasd!

— Nem, találd ki...

A fiatal asszony férje nyakába kapaszkodott és for-

mas, selyemharisnyás lábacskaival türelmetlenül kapálódzott a levegőben.

— Ne gyötörj drága, tudod milyen kíváncsi vagyok...

— Jól van drága, hát nézz ide:

— És leleplezte a képet — Harry híven talált mellképét.

— Micsoda... ismét ez? — riadt föl a szép Clara nem éppen kellemesen meglepetve.

— Olajban még nem volt meg és járt nálam a multkor egy éhenkórász mexicói festő, hát megfestettem vele.

— És hova akarod tenni ezt a képet, ha szabad kérdeznem — folytatta kissé idegesen az asszony.

— Hálószobánkba, az ágyunk fölé, hisz ő a mi legkedvesebb barátunk...

Clara asszony durcásan vállalt vont és a toaletttükör elé lépett.

— Kezdesz már kiállhatatlan lenni a te kedves Harry barátoddal...

Brown ur megsértődött arccal vonult vissza, magában pedig nevetve állapította meg.

— Nagyszerűen megy, most csak ütni tovább a vasat, amíg meleg.

6.

Brown még sohasem látta feleségét ilyen különösen csábítónak vérvörös ajkával, lángoló szemével, sűrű szemöldöke alá mélyedő kékes szemhéjával. Az asszony még az ágyban feküdt, hálóinge nyílásán keresztül látható volt remek, domboru melle.

Mr. Brown szeretett volna hozzárohani és szerette volna összehúszokolni, de türtöztette magát.

— Mi az Jack, miért keltél ma olyan korán?

— Félek nem jó hírt hozok rád. Kérnelek kell drágám, hogy azonnal kelj fel és intézz el nekem valamit.

— Képzeld texasi birtokunk árendása nem akarja megfizetni a kialakított bérösszeget...

— Bizd egy jó ügyvédre a dolgot!

— Majd Harrynak adom oda, ő a legjobb ügyvéd Amerikában.

— Eh, de már valóságos lángésznek tartod azt az embert.

— Az is... és éppen erre akartalak kérni, ülj autóba és vidd el hozzá most rögtön az iratokat, nekem sajnos más elfoglaltságom van...

— Ugyan, hogy jut eszedbe, hisz beszélhetsz vele ma este, hozzánk jön vacsorára, ugyis félig-meddig már nálunk lakik... —

szólt közbe hirtelen haraggal Clara asszony, de mr. Brown nem hagyta magát.

— Nem kérlek, ezt még most el kell intézned...

— De hogy menjek hozzá egyedül — ilyen korán reggel?

— Korán és egyedül? Hisz hónapok óta már minden reggel hatkor kiautóztál... nem is tudom miért hagytál tel vele vagy két hét óta...?

— Kiautózni az más, de...

— Semmi de, drágám, nagyon kérlek, tedd meg a kedvemért.

Clara asszony neheztelve lépett ki az ágyból, mr. Brown pedig elégedetten dörzsölte össze kezeit künn, a budoár ajtaja előtt.

— Nagyszerűen megy. Ugy látszik már alaposan meguntad kedves Harry barátunkat... már nem tiltott gyümölcs, most még egy kis kitarítás — és szegény Harry ki van ütve a nyeregéből, pedig igazán sajnálom, én egészen megszerettem... 7.

Clara asszony ivelt vérpiros ajkára harapott boszuságában és hófehér kis kezei darabokra szaggatták selyemzsebkendőjét.

Mr. Brown ugyanolyan tavaszi öltönyt varatott magának, mint amilyent Harry vett két héttel ezelőtt. Még a haját is úgy választja el mint barátja, olyan galériát kezd viselni, sőt olyan keztyűt és botot vesz. Szóval a lehető leghűbb másolata Harrynak.

— En igazán nem tudom Jack, megbolondultál...?

— Miért?

— Hogy ilyen figurát csinálj magadból!

— Figurát? De hogy mondhatj ilyet? Hisz én csak Harryt utánozom, akinek a legjobb izlése van egész Newyorkban...

Odakünn nagy nyári hőség fúlasztott, perzselt mindent. Clara asszony egy átlátszó pongyolában feküdt férje ölében a pamlagon.

— Jack... azt mondtad a nyáron elviszel Európába...

— Rendben van, itt ugyis kezd már elviselhetetlen lenni a hőség, ez a legjobb alkalom... persze Harry is okvetlen velünk jön...!

— Ah, ki nem állhatom azt az embert — kiáltott föl szenvedélyesen Clara asszony, azután lecsukolva a pamlagra, szétnyitotta pongylóját és meztelen testére vonva a férfit, lázasán sugta a fülébe:

— Csak veled akarok lenni Jack, csak veled...

APAI BÜSZKESÉG

— Jelenet a házasséletről. —

Szin: Silberstein René elegáns budoirja. Szecessziós butorzat, melyről az ember az első percben nem tudja, hogy mire szolgál. Ugyszólván asztal alaku fauteuillek, szekrény alaku chase-longueok és a többi. A berendezés mintegy igazi phantasia szüleménye. A szobában félhomály van.

Idő: Egy téli délután 5 órakor.

Személyek: Silberstein René 28 éves. Okos arckifejezés. A délvidéki szép arcon, melyet fekete haj keretez, fáradság látszik. A szép asszony az egyik chase longon fekszik, csipkék és selyem között. Ép most olvasta ki Prévost „L'automne d'une femme”jét s a könyv lábai előtt hever a szép medvebőrön. Kissé elszenderült.

Kopogtatás.

René felébred és belép a férj.

Silberstein Mór 52 éves, réz-vörös arcú, elég ostoba kifejezéssel az emberek azon csodálatos részéhez tartozik, kik bámulatos okossággal játszanak a bőrén és vagy ez, vagy élesen kigondolt másféle üzletek által óriási vagyont harácsolnak össze és vén korukban a könnyűvérű hölgyeknek jó baleszük, anélkül, hogy erről legkevesebb fogalmuk is lenne.

René: Ah, ön az uram?...

Mór: Talán zavarom, kedves feleségem, akkor csak küldjön kérem a friss levegőre! (Kezet csókol).

René: Hová gondol férj uram?... Hát a mai délutánt itthon szándékozik tölteni?

Mór: Nem jól érzem magamat.

René: Felesleges, hogy mentesse magát!... Őszintén örülök, hogy láthatom...

Mór: Nagyon kedves öntől.

René: Hisz oly ritkán találkozunk. Minden héten egyszer, ha vendégeket kapunk, vagy együtt megyünk látogatásba.

Mór: Sajnos...

René: Hát mit tegyen az ember? Foglaljon helyet.

Mór: Köszönöm... (Sóhaj.) Hej, édes Reném, öregszünk, öregszünk. (Leül)

René (megsértődötten): Kicsoda?

Mór: Természetesen én... Én ezt mindenben észreveszem!

René (idegesen): Óh, ne higgye

ezt... az egész csak képzelődés... Maga és öreg! Ellenkezőleg barátom!...

Mór: Maga kis hízog.

René: Senki sem tartja magát öregnek. Ez ostobaság.

Mór: Hogy hogy?

René: Óh Istenem, hát... azt gondoltam (Rövid szünet): Beszélni óhajtok önnel...

Mór: Parancsoljon! Ez a kis élvezete megengedhető!

René: Ritka élvezet!

Mór: Sajnos, ritka!

René: Kis szemrehányás... az az kis közleni valóm volna önnel.

Mór: Csupa fül vagyok.

René: Ó, nem sürgös...

Mór: Beszéljen kedvesem.

René: Hát én... engem... Tudja meleg van. Kérem, gombolja fel a pongyolámat!

Mór (egykedvűen): Szívesen!... Így ni...

René (közeledik Mórhoz): Csodálatos frissen néz ki maga, dacára fejfájásának. (Bizonytalanul.) Hiszen fejfájásról panaszkodott.

Mór: Igen, igen.

René: Bizonyára más oka is lehet lehagoltságának. Mondja egész nyíltan... valami nyomja a szívét.

Mór (sóhaj): Óh, dehogy is!

René: De én tudom... Margitról, a balerináról van szó?

Mór: Margit? Balerina?... Hová gondol?

René: Hát a maga Margitja!

Mór (köhög): De... kedves Reném!

René: Legyen nyugodt, nem vagyok féltékeny... Hiszen azt tudhatja... Hát mi van Margittal?

Mór: Ő azt mondta nekem...

René: Csak mondja, mondja kérem.

Mór: De...

René: Követelem!

Mór: Anyának érzi magát, ez az egész!

René (izgatottan): Istenem!... Ez lehetetlen... Maga tréfál.

Mór: Nem tréfálok!

René: Mik a bizonyítékai?

Mór: Ez a levél!

René: Adja kérem ide!

Mór: Hová gondol? A maga kezét nem szennyezheti be ilyen dolog?

René: Hát akkor olvassa fel.

Mór: Ha parancsolja... Tehát (olvass): Édes kis Margitkám... (Beszél): Képzeld csak „ka” Margitka!

René: Értem!... Tovább!

Mór (olvass): „A vén majom”... (Beszél) Már tudniillik én (olvass) „ma nem jön hozzád, tehát én...” (Félbeszakítja az olvasást.) A többi már magától értetődik.

René: Tehát a levél írója jobb társasághoz tartozik?

Mór: Igen!... Ez az egyedüli vigaszom!... És a szemtelen, még teljes nevét is kiírja.

René (az utolsó szavakat nem hallva): Mit fog cselekedni most?

Mór: Már cselekedtem is. Kiadtam a leány útját. „Nagysád, ezentul másnak a Margitkája legyen”... még egészen magamon kívül vagyok.

René: Talán talállok valami vigasztalást? Ki is felejtette, hogy már előbb akartam valamit mondani.

Mór: Ezer bocsánat, hogy ily lehaságokkal megakadályoztam ebben... igaz is, oly ostoba vagyok... Parancsoljon, édes Reném!

René: Jöjjön ide, de egész közel hozzám... Így ni! (Valamit pirulva sug Mór fülébe.)

Mór: Ez lehetetlen!... Ön tréfál... Ugy-e tréfál?

René: Ily dolgokkal nem tréfál az ember!

Mór: Akkor csalódik!

René: Nem, én biztosan tudom!

Mór: Hogy-hogy?

René: Beszéltem a háziorvossal!

Mór: Igen, de...

René: Egész nyugodtan elhiheti... Mikor ősszel a skót vadászatokról hazatért... Magának nagyon jót tett a skót vadászat.

Mór: Tényleg, oly erősnek éreztem magamat!

René: Még kételkedik?

Mór: Oh nem! Köszönöm, köszönöm édesem... Most joggal nevezhetem magamat atyának.

René: Hát ugy-e, vigasztalja ez az édes tudat?

Mór: Nem kellett volna azt önnel közölnöm... Most haragudni fog rám...

René: Oh...

Mór: És önnek igaza van... De ismerje be kérem, hogy részben ön is oka...

René: Hogy Margit...
Mór: Nem, hanem hogy én oly...
indiszkrét voltam...

René: De hiszen én nem harag-
szom azért.

Mór: Maga édes!... Hát tudja,
én úgy is akartam erről önnel be-
szélni.

René: Hogyan?

Mór: Nem is hiszi, hogy meny-
nyire vágytam ezt a titkot egy élő
lényvel közölni.

René (gunyosan): És természetesen
ki is állna önhöz közelebb,
mint én.

Mór (naivul): Ugy-e? Mindamel-
lett nem volt helyes, hogy ezt ki-
fécsegettem.

René: Miért aggódik annyira Mar-
gitért?... Azt hiszi, hogy sok pénz-
zébe fog kerülni?

Mór: Szó sincs róla... Hiszen
van pénzem elég! Sőt ellenkezőleg,
meg akarom Önnek vallani, hogy...

René: Nos...

Mór: Hogy kissé örülök is a do-
lognak!

René: Persze, a büszkeség, hogy
apa, ugye?

Mór: Igen... (keserűen) Oh, hogy
ezt a kis örömet is oly nagyon meg-
zavarták!

René: Mi történi?... Talán pénz-
história?

Mór: Ah, dehogy is... (idegesen)
De kérem, beszéljünk inkább valami
másról!

René: Nem, kérem, maradjunk a
témánál. (Mintegy magától érthetően):
Margit megcsalja magát, nemde?

Mór (bámulva): Eltalálta... hát
honnan tudja?

René: Látom az arcán!

Mór: A mindenit! Hát az arcom-
ról is leri ez?

René: Nem... de tudhatja, hogy...
mondjuk a kedves neje szeméi...

Mór: Féltékeny?

René: Legkevésbé sem...

Mór: Csak azt gondoltam... (Kis
szünet.) Igen, Margit engem meg-
csal, megcsal!

René: De ne essen kétségbe. Hisz
én kárpótolom mindenért.

Mór: Igen! Tulbaldog vagyok!
Kedves Reném. (Kezet csókol.) Bo-
csásson meg nekem mindent!

René: Szívesen!

Mór: Na, de most a klubba kell
mennem.

René: Hogy az új hirt elmondja,
ugy-e édes?

Mór: Igen... hogy fognak azok

bámulni. (Felkel, kezet csókol.) A
viszontlátásig!

René: A viszontlátásra barátom.

Mór (az ajtónál): Ugy-e fog ma-
gára vigyázni, hiszen kötelességei
vannak!

René: Természetesen! Igaz is ked-
ves Mór, még egy kérdést!

Mór: Parancsoljon!

René: Ki írta azt a levelet?

Mór: Azt soha sem találná ki!...

Képzelse csak, az unokaöcsém, a
Jani hadnagy!

René: Ah!

Mór: Ugy-e, maga is felháboro-
dik ezen!... Nem tételezte volna fel
róla?... Köszönöm!... Pá! (E.).

René (egyedül). Sokáig önkívület-
len állapotban fekszik, majd magá-
hoz térve, feldúl): Jani!? Oh ha-
szontalan!...

Dr. Krabély Armond.

LEONTINE

— Eredeti kézirat —

I.

Sötét, hideg, nyirkos este. A le-
vegő ködös. A föld fehér. Hó főd
mindent.

Nagy fehér peyhekben csendesen
hullott a hó. A Notre Dame ha-
rangja éjjélre kondult. Jean Lavahier
dideregve igyekezett haza a hideg
márciusi éjben.

Egy kivilágított kávéház előtt
toprongyos kisleány szólította meg:

— Ibolyát vegyen, uram. Szépet,
illatosat.

Talán háromszor is elmondta, mire
a férfi megállt, hogy pénzt adjon
neki. Sápadt, sovány, de érdekes
gyerek volt. Az orrocskája, a kezei
pirosak a hidegtől. A ruhája piszkos
rongydarabok, melyek alól helyen-
ként előcsillant a fehér, meztelen hus.

Csak a szeméi csillogtak, mint két
nagy fekete gyémánt. Vagy talán ké-
kek voltak? Jean nem bírta meg-
határozni. Egy frankot nyomolt a
kicsike markába és odébb sietett.
Ujjongva kiáltott fel a kisleány, az-
után utána futott.

— Uram, az ibolya nálam maradt!

A hangja lágyan, édesen csen-
gett. Jean belenézett a csillogó sze-
mekbe és kissé elszédült. Eszébe
jutott, hogy milyen meleg lehet ez
a test a tavaszi ruha alatt.

— Tartsd meg kicsikém és menj
haza. El is foglak kísélni. Az éj ső-
tét, hideg, nem gyerekek való.

Hálásan nézett a férfira. Csodál-
kozva, mintha meglepte volna, hogy
valaki törődik vele. Nem vette észre,
hogy a férfi tekintete milyen sová-
ran siklott át elödőborodó keblein.

— Hogy hívnak? — kérde Jean.

— Leontinenek!

A hangja lágyan csengett.

Csendes utakon jártak. Ilyenkor
erre nem jön már járókelő. A nyo-
morúságos olajlámpások halványan

világították meg a piszkos kövezetet.

A leány gesztenyebarna fűtjei
belehulltak halvány, érdekes arcoc-
skája. Mély tűzü, nedvesen csillogó
szeméi a férfi arcát kémlelték.

Jean vágyó szemekkel nézte a kis
Leontinet. Azt hitte, hogy egy tün-
dér oldalán becsöppent a mesék
birodalmába. Mézeskalácsházak ter-
peszkedtek körülöttük és nem ha-
von, hanem cukros marcipánon jár-
nának.

Egy keskeny palánsikátorba for-
dultak. Itt a regényes, behavazott
palánsikátorban hirtelen rájuk tört
a márciusi vágyakozás, a mindent
akarás, az egymás teste utáni szóm-
juság fájdalmas vergődése. És Leon-
tine puha, meleg szája hosszan rá-
hajolt a férfiszájra. Összetegődzköd-
tak, hogy el ne szédüljenek. Jean
érezte, hogy a leány reszket és hogy
az ő teste is reszket...

Ugy jött ez rájuk, mint egy me-
leg forgószél tél közepén. Amikor
megint egymás mellett mentek, már
nem mertek egymás szemébe nézni.
Mindkettőjükben tombolt, lázongott
a kielégítetlen vágy.

— Gyere hozzám! — sugta a
férfi.

II.

A zöld ernyővel borított lámpa
titkos, kéjes homályba burkolta a
szobát. Fantasztikus alaku árnyak
rajzolódtak a falra, mintha aktok
lettek volna.

Leontine levetközött. A teste me-
leg volt, mint egy parázssal teli
kályha. Pihegve, lázasan elterült az
ágyon a csodaszép kisleány és hán-
kolódva várta a levetköződő Jeant.
Jean már ott is volt mellette, simo-
gatta, sutlogott a fülébe.

Lomhán, lustán virradt a hajnal,
lassan szürkült ködös homállyá az
éj sötétje. Kint az utcán nehéz ko-
csik robogtak, munkába siető em-
berek mentek fáradtan, álmosan.
Bent a Jean szobájában még csak
a kéj és meztelenség volt ébren.

LAKATOS MARGIT.

A VÖRÖSRAGYOGÁSÚ SZIGET

— Szepessy István eredeti fordítása. —

I.

Érzem, hogy soká fogok itt maradni. A tenger és az erdő között pihenő kicsi városka fölött valami bámulatos unalom lustálkodik, ami oly jól esik nekem. Köröttem minden csöndes és mozdulatlan. Csak a fehér fellegek usznak át lassan az égen, de a szél oly magasan siklik el a hullámok és aombok felett, hogy nem hallani sem a tenger, sem a fák zugását. Itt magány uralkodik, melyet mindenütt érezni lehet, még olyankor is, midőn nagy társaságban van az ember, a hotelben, vagy a sétányokon. A zenekar legtöbnyire melankólikus svéd vagy dán dalokat játszik, de még vidám darabjaik is oly fáradtan és tompán csengenek. Miután a zenészek lejátszották aznapi műsorukat, némán leszállnak a kioszk falépcsőin és lassan és szomorúan eltűnnek hangszereikkel az alék lombja között.

Ezeket a sorokat egy papírlapra írtam, miközben bárkám a part mentén szeliden tovaringat. A part szelid és eleven smaragdöld. Keretekkel körülvett, egyszerű falusi házak mögött fehér, keskeny út, az út tulsó oldalán az erdő. Enyhe emelkedéssel, messze nyulik bele a láthatárba és ott, ahol véget ér, bibortüzekben izzik a nap. Amott, a hosszan elnyúlt, keskeny szigeten halaványan vibrál alkonyi csillogása. Az evezős azt mondja, hogy két óra alatt oda lehet érn. Szeretnék egyszer elmenni oda. De itt fogvatartja az embert valami különös varázs, bármerre menjek, mindig csak a község közvetlen környékén bolyongok, legszivesebben odalenn a parton, vagy a villám teraszán.

II.

Ugy rémlik, hogy egyszerre minden megváltozott. A zenekar melódiai nagyon forrón és csintalanul csicseregnek, még az édes tenger is, amely azelőtt oly néma volt, éjjelenként lármásan paskolja a partot.

Az én számomra — úgy látszik — ismét hangos lett az élet. Most mindennek vége van, — mert itt Friderika asszony.

III.

Késő este a villa teraszán egy lámpát tettem az asztalomra és írni kezdtem. Itt az ideje, hogy mindennel tisztába legyek. Lejegyzem a vele folytatott beszélgetést, két év után az elsőt, az elsőt ama bizonyos óra után.

A strandon történt délidőben. Egy padon üldögéltem. Időnkint emberek mentek el előttem. A kikötőhidon egy asszony állt a kis fiával, nagyon is messze ahhoz, hogy tisztán láthassam az arcvonásait. Különb egyáltalán nem tűnt fel nekem, csak azt tudtam, hogy már régóta ott állt, míg végre lejött a hidról és egyre közeledett felém. A kis fiút kezén vezette. Most már láttam, hogy karcsu és fiatal, hogy keble keményen feszíti a bluzt, hogy ruganyos combokra simul a szűk szoknya. Olyan termet, amit az ember első látásra megkíván. Már csak tíz lépésre volt tőlem, akkor hirtelen felemelkedtem és eléje siettem. Ő elmosolyodott és én már tudtam, hogy kicsoda.

— Igen, én vagyok, — mondta és kezét nyújtott nekem. Keze melegen sütt, mint valami forró bársony.

— Azonnal megismertem — feleltem és belenéztem örvénylő szemibe, mint akkor.

— Remélem, ez nem volt valami nehéz — vágta vissza. — És ön tulajdonképpen semmit se változott azóta.

— Hét hosszú év... — sóhajtottam.

Ő bólintott:

— Hét hosszú év...

Mindketten hallgatunk. Szemem ruháinak ráncaiba tévedt, forró, ingerlő, asszonyi húst véltem keresztül látni. Nagyon szép volt ez az asszony. Most egy finom mosoly suhant át az ajkain, odafordult a kis fiúhoz, akit még mindig kézen fogva tartott és így szólt:

— Adjál pacsit a bácsinak.

A kedves apróság kezét nyújtott, de nem nézett rám. Csinos, barna fiúcska volt kék szemekkel. Az ő fia...

— Milyen szép dolog, ha ilyen véletlenül találkozunk az életben

két ilyen régi ismerős, — mondta, — ezt sohase mertem volna hinni...

— Csakugyan különös!

— Miért? — kérdezte, miközben mosolyogva nézett a szemembe. — Nyár van... mindenki utazik, ugyebár?

Már a nyelvemen volt, hogy a férje után kérdezősködjek, de megdöntöttem a dolgot.

— Meddig marad itt? — kérdeztem.

— Két hétig, azután Koppenhágába megyek, ahol a férjemmel találkozom.

Futó pillantást vetettem rá; az övé elfogulatlanul felelt: — Csodálkozol talán ezen?

Bizonytalanul, majdnem nyugtalanul éreztem magam. Egyszerre megfoghatatlannak tűnt előttem, hogy bizonyos dolgokat így el lehessen feledni, mert csak most vettem észre: arra a hét esztendő előtti egyetlen, édes, kéjes csókbafult órára már régóta oly keveset gondoltam, mitha sohasem élttem volna át.

A szállodából idehallatszott a csengetés, amely az ebédidőt jelezte. Mintha csak erre a jelzésre várt volna.

— Mikor látjuk egymást?

Mosolygó tekintetével a parki sétányra mutatott. „Itt minden alkalommal kell, hogy találkozzunk”, — mondta halkan és amikor észrevette, hogy válasza kellemetlenül érintett, hozzáfűzte: „Különösen, ha kedve tartja.” — A viszontlátásra.

Kezét nyújtott, éreztem újra a forró, bársonyos hús simítását tenyeremben, aztán anélkül, hogy még egyszer hátratekintett volna, a szálloda felé sietett. De a kis fiú még egyszer viszanézett felém.

Egész délután és egész este felalá sétáltam a strandon, de sehol se láttam az asszonyt. Talán ismét elutazott. Tulajdonképpen nem is szabadna csodálkozni efölött. Menekül a csókom elől, nem akarja, hogy újra gyenge legyen és ruha nélkül az enyém legyen észvesztő fonódásban.

IV.

Egy egész nap mult el anélkül,

hogy láttam volna. Egész délelőtt esett és kívülem senki se volt a strandon. Többször elsétáltam ama ház előtt, amelyben lakik, de nem tudom, melyek az ő ablakai. Délután az eső kissé elállt és én egy hosszú sétát tettem a tengerpart mentén vezető uton. Borus és tikkadt volt a lég. Az egész uton nem gondoltam egyébre, mint a hajdani pillanatokra. Ujra tisztán láttam mindent. A kicsike várost, a csöndes, fehér uccáival és a ködbefulladt távoli dombokat, és mindezek felett egy darabka halványkék ég ragyogott. Mintha az egész csak ott lett volna olyan halványkék. És emlékeztem arra, ahogy Friderika lejött a kertbe és hozta férjének az uzsonakávéját és közben föltekintett az ablakomra, ahol az algebrakönyvet bujtam.

Mosolyogva, olyan pillantással, amelyet akkor még nem értettem... egészen addig az utolsó édes óráig. Ugy emlékeztem az egészre, mint egy képre, amely nyugodtan és némán lóg otthon egy falon. Milyen fehér volt a bőre...

V.

Ma este egymás mellett ültünk a strandon és úgy beszélgettünk egy mással, mint két idegen. A lábaink előtt a kis fiu a homokkal és kavicsokkal játszott. Egyáltalán nem éreztünk olyasmit, mintha valami terhelne minket: Ugy csevegettünk, mint két olyan ember, aki egymásnak semmit se jelent, akit a fürdőélet véletlen szeszélye hozott össze rövid időre. Ameddig mellette ültem, nem éreztem magamat kellemetlenül; amikor azonban fölkelte és elment, egyszerre elviselhetetlen lett a magány. Szerettem volna utána kiáltani: kérlek, hagyjál itt valamit kérlek, lebbentsd fel kissé szoknyádat, hogy egy icipici darab husodat lássam, de ő meg se értette volna. És ha megdöntöttem, hogy mennyit kellett miattam tőrne és talán még ma is mennyit kell szenvednie miattam. Hogy a házastársak együtt maradtak, ez tisztán látható és hogy ismét kibékültek, arra ez a négyesztendő kisfiu eleven bizonyíték — de ki lehet békülni megbocsátás nélkül és meg lehet bocsátani anélkül is, hogy feledni lehetne. El kellene utaznom innen, ez volna a legjobb mindkettőnkre nézve.

Oly különös, fájdalmas szépségben vonult el szemeim előtt ama

idő, újra átéltem az egészet. Ezek a napok valószínűleg a feledés mély homályában aludnának, ha abból az utolsó órából nem hullt volna rájuk valami titokzatos csillogás.

Amidőn ma kora hajnalban az ablakhoz álltam és letekintettem a nagy terraszra, az egyik asztalnál ott pillantottam meg a kisfiával, ők voltak az első reggeli vendégek. Hangos „jóreggelt” köszöntem neki. Föltekintett. A következő pillanatban már ott ültem az asztaluknál. Gyönyörű reggel volt, hűs és napsütéses. Megint oly közönyösen beszélgettünk és mégis minden más volt ezen a reggelen. Szavaink mögött az erotika parázsa izzott. Az erdőbe mentünk. Egyetlen célzást se tettünk arra a közös, édes emlékünkre és mégis épp úgy szüntelen ott járt az ő eszében is, mint az enyémben.

A publi némelykor ott ment közöttünk és ilyenkor találkoztak új jaink a kis fiu fűrtjei között, de mindketten úgy tettünk, mintha nem vettük volna észre és egész elfogulatlanul beszélgettünk tovább.

Egyedül voltam megint. Vajjon miért nem akart beszélni arról? Arra vár talán, hogy én kezdjem el? Mi tartotta vissza ettől? Talán ugyanaz a tartózkodás, mely neki is megtiltotta a kérdezősködést? Vagy talán mind a ketten félünk megbolygatni ezt a régi emléket? Ez könnyen lehet. És valamikor mégis csak meg kell történnie, mert mindaddig lesz közöttünk valami, ami elválaszt minket egymástól. És az a tudat, hogy valami elválaszt minket, sokkal jobban gyötör, mint bármi más.

VI.

Késő este ott mentem el a háza előtt, miután hiába kerestem mindenütt. Az ablaknál állt. Lehívtam. Nagyon hűvösnek találtam a vállát.

— Fáradt vagyok. Jó éjszakát — és becsukta az ablakot.

Elkóboroltam azokon az utakon, mint reggel ő vele. Olyan vágyódást éreztem magamban, mint egy végtelenül szeretett fiatal lány után.

Éjjel újra átálmodtam azt az esetet. Azon a napon, mikor érettségi bizonyítványomat megkaptam, történt. A nyitott ablakon át kibámultam a kicsi kertre és föl a fehér felhődarabokra, melyek mozdul-

atlanul lógtak amott a domb felett. Egyszerre kinyílt a szobaajtó, Friderika lépett be. Hirtelen fölugrottam, ő közelebb lépett, odaállt eléem és mindkét kezemet megfogta, a szemembe nézett. Egészen halkan kérdezte:

— Tehát ma este?

Csak fejemmel intettem és ekkor éreztem először, nagyon mélyen, hogy szeretem. Egy darabig a padlóra nézett és hallgatott. Azután fölkapta a fejét és hozzám fészült. Teste rásiklott az enyémmre és tekintete végtelen kéjjel nyugodott arcomon. Ajka fájdalmasan vonaglott.

— El fogsz utazni?

— Igen.

— Örökre.

— Nem...

Éreztem a keble duzzadását. Megremegtem. Friderika hirtelen megcsókolt. Először azt gondoltam, ezt sohase tette. De amikor ajkai nem akartak elválni az én ajkaimtól, megértettem, hogy mit jelentsen ez a csók. Boldog voltam és mámoros, szinte sírni szerettem volna. Nyakam köré fonta a karjait és én, mintha lenyomott volna, a pamlag sarkába dőltem. Friderika ott guggolt a lábaimnál, könyökével a térdeimre támaszkodott és ajkamat odavonta az övéhez. Azután megfogta mindkét kezemet és beléjük temette az arcát. Én suttogva mondogattam a nevét és lekapcsoltam a ruháját...

Csodálkoztam, hogy nem védekezett még a látszat kedvéért se. Gyönyörű szép volt a vonagló teste. Hajának illata az arcomba szállt, részegülten szittam magamban és...

Még mindig átölelve tartottuk egymást... Ekkor... azt hittem, hogy megdermedek a rémülettől... halkan kinyílik az ajtó, amely nem volt kilincsrre becsukva és ott állt Friderika férje... Föl akarok kiáltani, de egy hang sem jön ki a számon. Rámeredek az arcára... Nem láthatom, hogy változik-e a kifejezése... mert ugyanabban a pillanatban ismét eltűnt és az ajtó hirtelen bezárult. Fel akarok kelní, ki akarom szabadítani a kezemet, amelyeket Friderika még mindig ott szorongat az arcán, beszélni akarok, nagynehezen újból kimondom a nevét, ekkor ő maga is felugrik és halotthalványan — és szinte parancsolón sugja a fülembe.

— Hallgass!

Egy másodpercig az ajtó felé fordul, mintha figyelni akarna. Azután halkan kinyitja és a keskeny résen kitekint a folyosóra, visszafojtott lélekzettel állok. Most egészen kinyitja, megfogja a kezemet és sultogva mondja:

— Menj, hamar.

Kituszkol az ajtón: gyorsan végigsurranok a keskeny folyosón egész a lépcsőig, azután megegy-szer visszanezdek és ott látom az ajtóban állni, arcán kimondhatatlan rettegés. Heves kézmozdulattal int, mintha azt akarná mondani: szaladj! És én rohantam, ahogy bírlam.

Arra, ami aztán velem történt, úgy gondolok, mint egy bolond álomra, az állomáshoz siettem, halálos félelemben egész éjszaka utaztam és álmatlanul vergődtem a kupében. Időnkint aztán különös vágyat éreztem Friderika iránt és fájt, hogy egy gyönyörű átok nem teljesedett be rajtam. De ez a vágy is elmúlt és így történt, hogy a fiatalasszonyt csaknem teljesen elfeledtem. Most azonban megint itt van egyszerre minden, ami azt az esetet akkoriban legszebb élményeimé nemesítette és ma még sokkal tüzeesebb minden, mert szeretem Friderikát.

VII.

Ma olyan tisztán látok mindent, ami még az utóbbi időben megoldhatatlan rejtélynek látszott. A strandon ültünk késő este mi ketten egyedül, a kis fiut már lefektette volt. Délelőtti megkértem, hogy jöjjön velem, egészen fesz-telenül, csak arról beszéltem, hogy milyen szép a tenger éjszaka és milyen gyönyörű volna, amikor körülöttünk már minden elcsendesült, itt állani a parton és kibámulni az éjszakába. Friderika nem beszélt, de én tudtam, hogy eljön. És most ott ültünk a parton majdnem szótlánul, karjainkat egymásba fonva és én éreztem, hogy Friderika az enyém lehetne, ha akarnám. Minek beszéljünk a múlt-ról, gondoltam... és tudtam, hogy ő már első viszontlátásunk óta úgy gondolkozik. Ma is ugyanazok vagyunk-e, akik akkor voltunk? Oly könnyűek, oly szabadok vagyunk, az emlékek magasan röpködnek felettünk, mint távoli madarak a derűs, nyári égben. Talán még sok más kalandot is átélt hét év alatt, épp úgy, ahogy én; — mi közöm hozzá? Most a je-

len emberei vagyunk és egymáshoz igyekszünk, egymás meleg, feszülő testéhez. Tegnap még szerencsétlen vagy könnyelmű volt talán, ma némán ül mellettem szemközt a tenger vizével, kezében tartja a kezem és a karjaimba vágyik.

Lassan elkísértem a pár lépésnyire fekvő szállodáig. Az ut jobb oldalán hosszú fekete árnyékokat vetettek a fák.

— Menjünk ki holnap reggel a tengerre egy vitorlášhajóval?

— Igen, — susogta halkan.

— Ott fogom várni hét órákor a hidnál...

— Hová? — kérdezte halkan.

— Át a szigetre, ahol a világító torony van, látja már?

— Igen, az a vörös ragyogás! Messze van?

— Egy órányira, — nagyon hamar visszatérünk.

— Jó éjszakát, — mondotta és belépett a kapun.

Hazaballagtam... Pár nap múlva talán ismét elfelejtesz, gondoltam magamban, de holnap szép napom lesz.

Előbb voltam a hidnál, mint Friderika. A kis bárka már várt ránk, az öreg Jansen kifeszítette a vitorlákat és most pipázgatva ült a kormányrudon. Beugrottam a bárkába és a hullámokkal hintáztattam magamat. Ugy szürcsöltem magamba a várakozás perceit, mint valami édes reggeli italt. Az ucca, ahová tekintetem irányult, még egészen néptelen volt. Egy negyedóra múlva megpillantottam Friderikát. Már messziről észrevettem, úgy rémlett, mintha sebesebben járna, mint szokott, csak most látott meg engem és egy bájos mosollyal üdvözölt. Végre odaért a hid végére és kezemet nyujtottam és besegítettem a bárkába. Jansen eloldotta a láncot és hajónk kisiklott a kikötőből. Szorosan egymás mellett ültünk. Friderika belekapaszkodott a karomba. Hófehér ruha volt rajta és olyan volt, mint egy gyönyörű tizenkiléves bakfis.

— Mit lehet látni ezen a szigeten? — kérdezte elmosolyogva magát.

Én is elmosolyodtam.

Ő elpirult és mondotta:

— Mindenekelőtt a világítótornyot? — toldotta meg szavait. — Amott az is egy sziget?

És szemeivel arrafelé intett.

— Nem, — válaszoltam — de

úgy volna jó, ha ott maradhatnánk... soká, örökké...

Ha Friderika most azt mondta volna: Gyere, egy más országba megyünk és sohasem térünk vissza, — engedelmeskedtem volna. És ahogy úgy tovasiklott a bárkánk, körülöttünk a tiszta levegő, fölöttünk a ragyogó ég és alattunk a villogó tenger, úgy tűnt fel, mintha ez valami ünnepélyes utazás lenne, mi magunk egy királyi pár és életünk minden korábbi igénye lesiklott e percben. Nemsokára már tisztán láthattuk a sziget apró házacskaíát, a dombon álló fehér templomot. Bárkánk nyilegyenesen a sziget felé szaladt. Közelünkben apró halászladikok himbálództak, némelyik, amelyikről az evezőt bevonták, lustán himbálózott a vizen. Alig egy óra alatt befutottunk a kikötőbe, amelyet egy fahid zárt körül, úgy, hogy egy kicsi tóban képzelhette magát az ember.

A templomhoz fölkanyargó ösvényen jártunk. Egy szót se szoltunk az egész uton. Különben sem éreztem az iránt semmi vágyat, végtelenül jól esett nekem ezzel a nővel némán továbbandukolni ebben a nagy csendben.

De Friderika beszélni kezdett:

— Ma egy hete, — mondotta halkan.

— Nos?

— Akkor még semmit se tudtam... még azt se, hogy hová utazom.

Én nem válaszoltam.

Oh milyen gyönyörű itt, — kiáltotta elragadtatással és megszorította a kezemet.

Éreztem, hogy valami odahúz, egész közel az ajtóhoz, a karjaimba szerettem volna kapni és megcsókolni a szemeit.

— Igen? — kérdeztem félénken és meghatottan.

Ő hallgatott és egyre komolyabb lett.

Ahhoz a házacskához értünk, amely oda volt építve a világítótorny oldalához, itt véget ért az ut: vissza kellett fordulnunk. Keskeny dűlő vezetett meglehetősen meredeken fölfelé a dombnak. Kissé haboztam.

— No jöjjön, — mondotta Friderika.

Ahogy így fölfelé haladtunk, mindig szemközt láttuk a templomot. Egyre közeledtünk hozzá! Nagyon melegem volt. Karomat Friderika nyaka köré fontam szorosán hozzám kellett simulnia, ha

nem akart lecsuszni. Kezemmel megérintettem tüzes arcát.

— Mondja, mi az oka, hogy nem jött hozzánk az egész idő alatt kérdezte, — miközben az arcába nézett.

— Miért?

— Nos igen!

— Hogy lehetett volna?

— Oh, épp azért, — mondta ő. — Vagy megsértődött valamiért?

Nagyon is készségtelenül talált e kérdés, semhogy bármit is válaszolhattam volna.

— Nos, vajjon mit gondolt ön magában?

— Hogy én mit?

— Igen... vagy egyáltalában nem emlékszik már rám?

— Persze, hogy emlékszem. Miért hozta most szóba ezt?

— Már régen meg akartam kérdezni!

— Hát beszéljen akkor — feleltem mély meghatottsággal.

— Ön szeszélynek tartotta ezt... oh, egészen biztosan. De higgye el, nem szeszély volt. Abban az évben többet szenvedtem, mint amennyit emberi ész elképzelni képes.

— Melyikben?

— Nos... amikor ön... minálunk... miért kérdezi ezt? Eleinte magam is... De minek is mesélem ezt önnek?

Hevesen megragadtam a karját. — Mesélje el... könyörgöm... hisz én szeretem önt.

— És én téged, — kiáltotta hirtelen, elkapta a kezemet és csókoltá őket, — mindig... örökké.

— Ugyan kérlek, meséld el tovább — kérleltem én. — És mindent, mindent.

Ő beszélni kezdett, miközben lassan tovább bandukoltunk végig a verőfényes dülön.

— Eleinte, így szóltam magamhoz: hisz még gyerek... mint egy anya, csak úgy szeretem. Minél jobban közeledett az óra, melyben el kellett utaznod... És végre elérkezett. Nem akartam elmenni hozzád... Nem tudom mi kergetett fel. És amikor már nálad voltam, még akkor se akartalak megcsókolni, de... És akkor egyszerre azt mondtam neked, hogy menj el azonnal... te bizonyára azt hitted, hogy az egész csak komédia volt, ugy-e bár?

— Nem értelek.

— Egész idő alatt gondoltam erre. Sőt irni is akartam neked... de minek?... Tehát az igazi ok,

amiért elküldtél, az volt... Egyszerre minden ok nélkül félni kezdtem.

— Ezt tudom.

— Ha tudod... akkor mégis miért nem jöttél vissza? — kiáltott fel élénken az asszony.

— Miért kezdél egyszerre félni? — kérdeztem csodálkozással.

— Mert úgy rémlett, mintha valaki ott lett volna a közelünkben...

— Ugy rémlett? Hogy lehetséges az?

— Mintha lépéseket hallottam volna a folyosón. Igen az volt. Lépések zaja! Azt hittem, hogy ő az... Ekkor rettenetes félelem fogott el... mert borzasztó lett volna, ha ő... oh, még gondolni sem akarok erre... De senki se volt ott... senki. Csak késő este tért haza, te már rég elutaztál.

Mialatt ezt elmesélte, úgy éreztem, mintha valami megdermedne bennem. És amikor befejezte, belenéztem a szemébe, mintha azt kérdeztem volna tőle: ki vagy te? Akaratlanul a kikötő felé fordultam, amerre a bárkánk vitorláit láttam felragyogni és azt gondoltam, hogy milyen rég volt, milyen végtelenül rég volt, amióta erre a szigetre jöttünk? Amikor e szigetenél kikötöttem, egy olyan nővel voltam együtt, akit szerettem és most egy idegen hölgy halad az oldalamon. Képtelen voltam egyetlen szót is kiejteni. Nem igen vehette észre, belekapaszkodott a karomba és bizonyára gyöngéd ellágyulásnak magyarázta a hallgatásomat. En a férjre gondoltam, a hallgatag férjre. Tehát sohasem említette meg neki! Nem tudja, sohasem tudta, hogy ő ott látta mellettem feküdni. Akkor ismét halkán elfutott az ajtóból és csak később, órák múlva tért vissza és neki mesélt se szót. És évenként keresztül élt vele, anélkül, hogy csak egyetlen szóval is elárulta volna magát! Ő megbocsátott az asszonynak és Friderika mit sem tudott erről!

— Add a kezéd, mert félrecsuszom, — mondta.

— Én odanyújtottam anélkül, hogy hátrafele kinttettem volna.

— Ugyan mi van veled?

Nem tudtam feleletet adni, csak hevesen megszorítottam a kezét, ami úgy látszik, megnyugtatta kisé. Nagy kék szemekkel nézett rám.

Beugrottunk a bárkába.

Feküdjél a lábaimhoz, — parancsolta Friderika és én végigujjoltam

tam a bárka fenekén és fejemet Friderika ölébe, a két comb közé hajtottam, oly jól esett, hogy nem kellett az arcába néznem. Valamit mondott és nekem úgy rémlett, mintha nagyon inessziről csengene a hangja. Némely szavánál borzongás futott végig egész testemen.

— Ma este kimegyünk a tengerre — mondotta.

Ugy láttam, mintha valami kísérteties titokzatosság sugárzott volna körülötte.

— Ma este kimegyünk a tengerre, — ismételte meg előbbi szavait, — egy evezőscsónakon. Hiszen tudsz evezni?

— Igen, — mondtam. Borzongtam amiatt a mély megbocsátás miatt, amely némán fátylozta őt körül, anélkül, hogy tudta volna.

Tovább csevegett.

— Majd kiviteljük magunkat a nyílt tengerre... és egyedül leszünk... Miért nem beszélsz? — kérdezte türelmellenül.

— Mert nagyon boldog vagyok.

Es megborzongtam néma sorsa miatt, amelyet oly sok évig élt, anélkül, hogy csak sejtette volna.

A bárka partot ért.

Egy pillanatra átvillant az agyamon: Megmondom neki. Megszabadítom ettől a titoktalan titoktól: akkor ismét olyan nő lesz ő is, mint a többi és vágyódni fogsz utána. De nem tudtam megtenni.

— A viszontlátásra.

— A viszontlátásra.

De sohasem fogom viszontlátni őtet.

Mialatt e sorokat írom már messze vagyok... Minden másodperccel egyre távolabb, itt írom a vonaton, ha szememet lehunyom, látom magam előtt az alakját. De aki ott a parton türelmetlenül bolyong a szigetről vörösen ragyogó félhomályban, nem eleven asszony, hanem egy imbolygó árnyalak.

Tévedés.

Egy ur a kávéházban ül és újságot olvas. Hirtelen észreveszi, hogy a szomszéd asztalnál ülő ur átnyúl és elveszi az előtte fekvő aranykeretes pápaszemét.

— Uram, — kiáltja — ez az én szemüvegem.

— Pardon — mondja a másik — azt hittem, hogy az én esernyőm.

TANTALUSZ KISASSZONY

— FRANCIA REGÉNY —

(3)

— Itt maradsz ebédre — jelentette ki Mary, csakhogy másra terelje a beszélgetést. — Hektor is el fog jönni.

— Verneul minden este a palotában étkezik?

— Csak amikor kedve van hozzá. Éppen így én is csak akkor megyek a lakására, amikor nekem tetszik. Tehát megállapodunk abban, hogy velünk tartasz.

— Jó, rendben van, elfogadom a meghívást.

Hektor tíz óra körül érkezett. Nagyon meglepődött, midőn meglátta Hartingesnét. Kellemetlenül érintette, hogy ez az asszony megzavarja édes egyedülletüket, de Mary igyekezett megvigasztalni őt azzal, hogy Camille már mindenről tud és így nem kell zavartatni magukat.

— Camille előtt éppen úgy csókolózhatunk, mintha itt sem volna — mondotta Mary és mindjárt hevesen csókolgatni kezdte Hektort.

Ebéd után átmentek a szalónba és Mary a zongorához ült. Egy könnyű valcert játszott és arra kérte Hektor, hogy táncoltassa meg barátnőjét. Verneul vonakodott, de Mary csökönyösen követelte tőle, hogy táncoljon Camilleal. Végre is engedett és táncolni kezdett a szépasszonnal. A zene lágy ütemeire összesimult testük. Mary hirtelen abbahagyta a játékot, elsápadt és két, könyökével rátámaszkodott a billentyűkre, melyek siralmas hangokat hallattak.

A táncoló pár ijedten rohant hozzá, kérdezgették, átölelték, anélkül, hogy megmozdult volna. Így maradt jó ideig, de azután mégis csak magához tért.

— Akartok még táncolni? — kérdezte ekkor, rosszul leplezett iróniával a hangjában. De mindketlen lemondtak a további táncról.

Camille nemsokára rá eltávozott. Hektor vallatni kezdte Maryt, hogy miért erőszakolta ki a táncot.

— Láttam, hogy Camille oly szép és kísértésbe akartalak hozni.

— Csacsi vagy, hisz jól tudod, hogy te vagy az egyedüli nő, akit szeretni tudok.

Éjszaka, mialatt Hektor a karjai között tartotta, Marynak egy újabb

róhama volt. Hektor kétségbeesetten orvosért akart küldeni, de a beteg nem engedte.

— Már nem is vagyok beteg, — mondotta halkán — egyáltalán nem is vagyok beteg... nem kell orvos, nincs rá szükségem, nem akarom.

Verneul letérdelt az ágy előtt, Mary megsimogatta az arcát és becézve mondotta:

— Jer ide bédé aludni...

VII.

Ez időben Mary belemélyedt azokba az olvasmányokba, melyek az ember-bontant tárgyalják. Ez előtt is tanulmányozta ezeket a könyveket, de kizárólag a művész szempontjából. De most egy hirtelen támadt veszedelmes kíváncsiság vezérelte, midőn a férfi és nő struktúrájában egyebet keresett, mint azelőtt.

És a művészt legyőzte a nő!

Különös, bágyasztó érzékiség lepte meg és ennek hatása alatt bámulni kezdte műtermének hatalmas Herkules szobrát, mely hamarosan, mint husból-vérből való jelenség állott előtte, hatalmas izomzatával. Ez már nem volt a fiatal, sápadt férfi, aki kedves, aki szelíd, aki csak dadogja a szerelem énekét; ez egy óriás volt, ki vadul tört feléje, minden pórúszában uralva az erőt. Hektor szép volt az ő párizsias előkelőségével, de tul gyenge volt a szerelemben és éppenséggel nem erőszakos. Ölelés közben nem fejtett ki elég szenvedélyt, szemeinek nem voltak vad fellángolásai, testének nem volt meg az a hatalmas felbuzdulása, mely őt lethargiájából felrázhatta volna.

Szerfölött megörült ennek a gondolatnak és váltig biztatgatta magát, hogy ez így van, ez nem is lehet másképp. Nem benne a hiba, hanem Hektorban. Az ő gyengesége okozza, hogy még most sem tudja, mi az igazi gyönyör, bár minden porcikája remegve vágyakozik rá. Ha Hektor olyan lenne, mint az a Herkules...

Szenvedett. Miért kellett jönni egy férfinak megzavarni szüzességét nyugalmát? A szenvedély csi-

rája belefészkelte magát testébe és sehogy sem tud megszabadulni tőle. És vajjon mindig ismeretlen fog maradni előtte a titok, melyet a természet pedig minden lény előtt feltár? Dideregnie kell a természetlen vágytól egész életében? Soha sem fog részesülni a kielégítettség nyugalmaiban?

Visszaemlékezett azokra a pillanatokra, midőn a felkelő nap sugarainak fényénél nézte a kielégített kedves arcát. Átkozta a hajnalt és kezeit marta, csakhogy elfojtsa a sirását. Gyakran, midőn a fiatal férfi a kielégített szenvedély mosolyával aludt, vágya támadt megölni őt. Irigyelte őt az élvezetért és az azt követő nyugalomért, melyet ugyanaz az ölelés neki nem tudott megszerezni. És mind gyakrabban vádolta meg magában kedvesét, hogy nincs meg benne az az erő, mely elég lenne ahhoz, hogy lángra gyujtsa szenvedélyes testét.

...Reggel, hogy Verneulnek kedvében járjon, a Moszkva-uti műteremben kellett reggeliznie, Loyne és Clemence társaságában. Clemence tréfás megjegyzést tett a Mary szeme alatt mutatkozó sötét karikákra és nevetve azt tanácsolta Hektornak, hogy kimélje kissé kedvesét. Mary mosolygott Clemence megjegyzésén és tanácsán, de ha kezében lett volna lovagló ostora, azzal biztosan végig vágott volna barátnője arcán.

Este, Hektor és Mary a téli cirkusz előadását nézték meg, amelyen egy Salvator nevű híres new-yorki atléta lépett fel.

A cirkusz nézőtere telve volt. A nők remek toilettékben, ékszerekkel felcicomázva jelentek meg. Miss Folkestone egyszerű kék ruhában, minden ékszer nélkül, igyekezett nem feltűnni.

Az előadás megkezdődött. Néhány sablonos lovasmutatvány után szőnyeggel terítették le a porondot, felette 20 méter magasságban egy pirossal diszített trapézt huztak.

És megjelent Salvator, a szép Salvator, kinek neve nagy, piros betűkkel ékeskedett Páris falain. A közönség frenetikus tapssal fo-

adta. Salvator husszinü trikójában, mintha az emberi test tökéletességét képviselte volna. Trikójának színe olyannyira hüen olvadt be meztelen testének színébe, hogy nem egy hölgynéző a legyezőjét tartotta maga elé, azt híven, hogy egy teljesen meztelen férfi áll előttük.

Minden láрма elhalt. Rendkívülinek kellett Salvator mutatványának lennie, ha ez a blazirt közönség ennyire érdeklődik iránta.

Hektor Maryhoz fordulva megjegyezte, hogy mily nagyszerű modell lenne ez az artista.

Mary idegesen vont egyet a vállain, de aztán elefántcsont látszóját mégis csak az atlétára irányította.

Salvator belekezdett a mutatványaiba. Eleinte csak elcsépeelt artista mutatványokat végzett, melyeknek láttára a bravorra váró közönség mind hűvösebben viselkedett. A zene ekkor hirtelen elhallgatott. Mindenki érezte, hogy most, most... Az atléta egy kézen függött a trapézen, husz méter magasan a porond fölött, miközben rendületlenül mosolygott. Majd hirtelen elbocsátotta a trapézt és husz méter magasból zuhanni kezdett lefelé...

Óh és áh kiáltások voltak hallhatóak, a férfiak felugráltak, a nők sápadtan elfordították fejüket...

Salvator meg — hihetetlen bár, — a porond közepén talpra esett és a következő pillanatban már csókot intett a közönségnek. Szünni nem akaró taps fogadta a művész bravurját.

Hektor felsegitette Maryra köpönyegét.

— Ez a Salvator rendkívüli egy ember — jegyezte meg lelkesülten, de Mary úgy tett, mintha nem hallotta volna a megjegyzést.

Utközben, a kényelmes gépkocsiban, Hektor megkérdezte barátját, hogy nem érzi-e rosszul magát, mert hiszen reszketni látszik.

— De igen, rosszul érzem magam — válaszolta Mary.

— A fejed fáj?

— A fejem, a mellem, mindegyikem...

— Meggondolatlanság volt tőlem, hogy elvittelek a cirkuszba. Ezek az izgalmak nem valók neked.

Félbeszakadt a beszélgetés.

Mikor megérkeztek a palotához, miss Folkestone kezét nyújtotta Hektornak.

— Jó éjszakát, barátom. A viziontlátásra holnap.

Azután a sofför felé fordulva mondta:

— Bernard, most vigye haza Verneuil urat.

— Eszerint elzavarsz magadtól?

— kérde Hektor meglepetten.

— Beteg vagyok.

— Éppen ezért akarnék melletted maradni, hogy ápoljalak.

— Ne haragudj Hektor, de egyedül akarok maradni. Szervusz, a viziontlátásra holnap.

A férfi bambán bámult utána, majd dühösen szólt oda a sofförnek:

— Elmehe, mert gyalog megyek haza.

Utközben bosszankodva jegyezte meg:

— Bolond ez a lány, de én csak annál jobban szeretem.

Mikor Loynes és Clemence ennyire lehangolva és kétségbeesve meglátták Hektort, egy közös felkiáltás hagyta el ajkukat:

— Ez az asszony a te szerencsétlenségedet fogja okozni!

Loynes öklével az asztalra csapott.

— Verneuil te nem vagy az eszednél! — kiáltotta. — Hisz van még elég nő Párisban! Miért kell neked éppen ez az egy, aki beteg, aki szeszélyből elzárja előtted az ajtaját.

Hektor sápadtan hallgatta barátja kitörését, de nem szólt egy szót sem. Gondolatban Marynál időzött. Vajjon, mit csinál? Szenved-e nagyon?

És Mary ugyanekkor egy levelet irt — Salvatornak. Azt kívánta, hogy az atléta látogassa meg, azonnal. Száz levélbe kezdett bele, de egyik sem sikerült. Nem tudta, mit hozzon fel ürügyül, hogy ne legyen nevetséges. Végre is abbahagyott minden próbálkozást és lefeküdt. De nem tudott aludni egész éjjel. Az az ember a husszinü trikóban, az a kipattanó bicepszü Herkules kísértett az ágya előtt. Maga előtt látta a trapézt, hallotta az elszörnyülködés zaját, abban az ijesztő másodpercben, midőn a test zuhanni kezdett a magasból... Minő szép és erőteljes volt ez az atléta. Mily kicsinynek és törekenynek látszott Hektor e mellett az óriás mellett.

Behunyta szemeit és álmodni kezdett az erőről.

VIII.

Másnap Hektor jelentkezett a trudaini palotában.

Missis Tackay, miss Folkestone társalkodónője fogadta.

— Önagysága elutazott. — mondta a vénkisasszony. — Távolléte néhány napig fog tartani. Ime, itt egy levél az ön részére.

A fiatal festő átvette a levelet és szomorúan haladt le a lépcsőn. A levél rövid volt:

„Kedves Hektor!

Bocsásd meg tegnap esti rossz kedvem, de egy kellemetlen érzés nyomása alatt állottam, mely érthetlenné tette előtted magaviseletemet. Most el kell utaznom Angliába. Anyám emlékére van szó. Egy londoni ügynök megfenyegetett, hogy kompromitáló adatokat fog róla nyilvánosságra hozni, hacsak tárgyalásokba nem bocsátkozom vele a hallgatásdíjat illetőleg. Elutazom tehát és remélem, hogy ezt az ügyet elintézem.

Bocsáss meg Hektorom és szeress engem nagyon.

Ezer csók:

Mary Folkestonétól.“

Hektor újra meg újra elolvasta a levelet. Ez egy szép burkolatba csomagolt bucsu volt, ebben nem kételkedett. Ami az állítólagos utazást, az ügynökről és anyja emlékére szóló hivatást illette, nem tartotta valószínűnek. Fogadni mert volna, hogy Mary a szobájában ül és talán a függöny mögül les utána.

Kegyellen volna ez a nő? Szerelme nem lett volna egyéb egy hosszú hazugságnál?

Ami ennek a szerelemnek az anyagi oldalát illette, Hektor nem tehetett magának szemrehányást. Gavallér módjára viselkedett egész idő alatt. Nem kimélte a virágcsokrokat és a szebbnél-szebb ékszereket. Ugy hogy ma már tapasztalatból tudhatta, hogy azok a nők, kik nem kerülnek pénzbe, tulajdonképpen a legdrágábbak.

Ugy látszik, hogy Loynesnek és Clemencenek igazuk volt: ez a nő beteg. De akkor miért nem fordul orvoshoz? Miért állítja mindig, mikor orvosról van szó, hogy ő csak egyszerűen ideges.

— Ne beszélj nekem orvosokról, mert én irtózom tőlük — szokta mondani. És Hektor nem erőszakolta tovább.

Visszagondolva a multra, most már ő maga is természetesnek találta azt, hogy Mary oly hosszú időn át megtartotta a szüzességét. Minél tovább gondolkozott, annál inkább megfelfejthetetlen rejtély lett előtte ez a nő. Ezt a hirtelen visszautasítást semmivel sem tudta megindokolni. Az utóbbi napokban végtelenül szeretetreméltó volt hozzá és rohamai sem voltak. Nem talált a szakításra okot, hacsak azt nem tételezi fel, hogy már nem szereti, megunta őt és talán egy versenytársa akadt. Erre a gondolatra isszonyu düh fogta el. Esküdött, hogy mindennek vége, hogy ez a nő végleg számüzve van szívéből. Közben pedig érezte, hogy hazudik, hogy ő ezé a nőé és hogy képtelen őt továbbra is nem szeretni.

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok foglalkoztatták egész napon át. Bejárta a körutakat, belépett a kávéházakba és ivott, csak hogy elkábita magát. De az ital csak fokozta fájdalmát. Nem mert hazamenni. Félt barátjaitól.

Este lett.

Verneuil ide-oda vándorlása közben azon vette észre magát, hogy a trudaini negyedhez közeledik. És mikor az ismerős palota elé ért, meglepetve vette észre, hogy Mary szalonjának ablakai ki vannak világítva és még hozzá, mintha a zongorán játszott volna valaki. Nem akart hinni az érzékeinek. Csak mikor egy fehér, karcsu alak suhant el a függöny mögött, hallgattak el kétségei. Felismerte miss Folkestone-t és kimeredt szemekkel nézte azt a két ablakot, melyek mint tüzes szemek világítottak bele az éjszakába.

Végre elhatározta, hogy hazamegy.

Loynes kutató tekintettel nézett rá, mikor megérkezett és megkérdezte:

— Mi a bajod?

— Nagyon szerencsétlennek érzem magam — vallotta be őszintén Hektor.

— Persze, megint az a Folkestone! Nincs benned elég bátorság ahhoz, hogy szakíts vele?

Hektor kétértelműen felnevetett.

— Nem, ehhez nincs bátorságom.

— És most mit szándékozol cselekedni?

— Elmegyek hozzá és... és ha ott találom valakit... egy férfit, akkor...

— Ugy? Rendben van. De addig is légy szíves lefeküdni, mert rettenetesen beteg képet vágasz.

Hektor komolyan megbetegedett. Lázálmai közepette is Maryval volt tele a képzelete. Őt látta mindenütt, őt várta minden percben. Loynes végre is elhatározta, hogy elmegy Folkestonehoz, értesíteni őt Hektor betegségéről.

A találkozás ugyancsak fagyos hangulatban folyt le.

— Jól van, — mondotta Mary, miután Loynes tudára adta a beteg kívánságát, — el fogok menni, meglátogatom Hektort. Higyje el uram, hogy vigasztalhatatlan vagyok.

Loynes úgy tett, mintha nem hallotta volna az utóbbi szavakat. Ridegen kérdezte:

— Mikor jön el, holnap?

— Igen, holnap.

— Loynes olyan mozdulatot tett, mint aki menni akar, de aztán hirtelen meggondolta magát és beszélni kezdett:

— Talán rossz néven fogja venni tőlem, amit majd most mondok, de mindegy, ki kell mondjam. Ön kisasszony, ezzel a különös viselkedésével megöli Hektort. Nem tudom, mit vétett önnek ez a nagy gyermek, hogy ily súlyos büntetést szab rá; talán azt, hogy úgy imádja őnt, mintha az életének orangeja volna?...

— De... de, uram... — hebegte Mary zavartan.

— Bocsánat kisasszony, de egy magyarázatot kell kérjek. Kérem, magyarázza meg nekem, hogy miért volt szüksége arra a kibuvóra... Az angliai utazást gondolom. Mire volt jó ez a megaláztatás? Miért nem mondja meg Verneuilnek nyíltan, hogy már nem szereti; hogy már mindennek vége maguk között. Nem hinném, hogy önnek élvezetet okoz megkínózni azt a férfit, ki kedvese volt és ki a történetek ellenére is még mindig szereti őnt.

Miss Folkestone hallgatott, de a szemeit mintha előtörni akaró könyvek fátyolozták volna el.

Loynes meglepetten vette ezt észre.

— Nem szabad rossznéven vennie, hogy ennyire beleavatkozom a dolgokba, de nem tehetek másképp, mert Hektor oly kedves nekem, mintha édes testvérem volna.

Mary még mindig hallgatott.

— Hektor különben meg van győződve arról, hogy egy vetély-

társa akadt és emiatt nincs már szüksége rá...

Mary hirtelen felugrott és így kiáltotta:

— Nem igaz! Nem igaz! Ezt nem szabad, hogy feltételezze rólam! Amióta őt nem láttam, más férfi még a gondolataimban sem szerepelt.

— Felhatalmaz arra, hogy ezt a kijelentését közöljem Hektorttal?

— Sőt kérem erre.

Loynes, hirtelen támadt baráti felbuzdulásában, megragadta Mary kezét.

— Jöjjön velem, kisasszony, hogy személyesen mondja ezt meg neki.

— Most nem... nem... — tiltakozott miss Folkestone.

— Így tehát csak holnap...

— Holnap... holnap... talán...

— Ha nem jön el, úgy Hektor belehal a fájdalomába.

— Mondja meg neki, uram, hogy vannak nők, kiknek a halál csak jótétemény volna.

Eszerint visszavonja az ígéretét? Ha ez így van, akkor most már ki merem mondani, hogy ön nem szereti és sohasem is szerette Hektort. Csak egy játékszer volt a kezében, egy nevetséges játékszer, melyet alkalomadtán másokkal fog helyettesíteni.

Miss Folkestone felemelte a fejét és büszkén tekintett Loynesre.

— Ön kikérdezett engem — kezdte — anélkül, hogy ehhez joga volna. Megsértett engem, de nem neheztelek meg emiatt, hisz tudom, hogy Hektor az ön barátja, fivére. Örömeik, bánataik közösek. Nos tehát mondja meg neki... — hirtelen ismét lecsuklott a feje — mondja meg neki, hogy ő többet ér, mint én... — mondja meg neki, hogy én egy szerencsétlen teremtes vagyok...

Mikor Loynes után becsukódott az ajtó, Mary néhány lépést tett az ajtó felé, mintha vissza akarná hívni őt.

— Miért akarom visszahívni? — kérdezte magától hangosan.

— Mert nyomorult vagyok! — ordította magán kívül. — Mert ez a férfi eljön ide hozzám, hogy önzetlenül a barátja érdekében eljárjon és én megkivánom őt... mert nyomorult kielégítetlenségem elhitheti velem, hogy éppen ő az, aki... pfuj... utálom magamat!

Levetette magát a földre és bűnbánóan zokogni kezdett.

IX.

Miss Folkestone végre mégis csak elhatározta magát és orvost hívott. Dr. Lefialhoz fordult, ki egyike volt ama régi barátainak, kiket annak idején teastélyein fogadott.

Dr. Lefial nemsokára meg is jelent a trudaini palotában. Öreg, de még mindig életerős férfi volt; friss piros arcán állandó mosoly játszadozott. Fehér nyakkendőt viselt és hosszú fekete kabátot, melynek gomblyukában a becsületrend rosettája diszlett.

Mary kezét nyújtott az orvosnak, ki tapintatosan köszöntött rá:

— Remélem, hogy tisztában van azzal művésznő, hogy én ide nem mint orvos, hanem mint jóbarát jövök.

Mary mosolygott.

— Ön szebb, mint valaha, — bókolt az öreg ur. — Eh, de hiszen én egészen megfeledeztem arról, hogy nem vagyok már harminc éves; nekem bizony már udvarolni is tilos. Így hát nincs mit csinálni mást, mint holmi apró bajokkal foglalkozni. Nézzük a pulzusát... ahá... nézzük csak a nyelvét... ahá...

Csevegés közben jól megfigyelte a páciensét és hamarosan meg is állapította a diagnózist: hisztéria. De persze ezt nem mondta meg így nyersen Marynak.

— Semmi az egész, illetve hogy... nyugalom, pihenés, egy kis kimélet. Bocsnat kisasszony, de hisz tudja jól, hogy egy orvos olyan, mint egy nagyapa. Ön fiatal, talán kissé heves is, kimélnie kell magát. Oh, az a pájkos szerelem! Végre is, ön ért engem — okosság — okosság.

Mary kétértelmű mosollyal fogadta az orvos megjegyzéseit.

Ezután Dr. Lefial bizonyos tartózkodással számtalan hasonló esetet sorolt fel, melyeknél mind sikert ért el az általa sokat dicsért hidegvizgyógymóddal; mellesleg ő volt a Trocero környékén alapított hidegvizgyógyintézet főnök orvosa.

— Oh, a zuhanyok!... a zuhanyok! — lelkesedett a doktor. — Sohasem használta ezeket még kisasszony?

— Nem használtam még.

— Majd meg fogja látni, minő csodás eredményt lehet velük elérni. Tizennégy nap múlva saját magát nem fogja megösmerni.

Miss Folkestone, annak ellenére, hogy egyáltalán nem hitt az orvosnak, beleegyezett abba, hogy már másnap meg fog jelenni az intézetben.

Másnap, komornájával együtt, tényleg meg is jelent az intézetben. Az orvos a legpompásabb lakosztályt bocsájtotta rendelkezésére és nagy buzgalommal látott hozzá a kezeléshez.

Külömben, egészen családias élet folyt az intézetben, a közös asztalnál, maga az orvos elnökölt.

Az intézetben szokás volt, hogy minden új vendég egy estebédet szolgáltatson fel, a régiek tisztelére. Mary ennek a kötelezettségnek fejedelmileg eleget is tett, úgyhogy csakhamar nagy népszerűsége lett szert a betegek között.

Mary naponként két zuhanyt vett, melyeknek hasznát hamarosan érezni is kezdte. Napközben, ha szép volt az idő, a szanatórium parkjában sétálgatott, este pedig a szalónban szórakozott a többiekkel együtt. Este tíz órakor azonban, már mindenkinek ágyban kellett lenni.

A zuhanyozást rendszerint maga az orvos adta betegeinek, habár volt külön e célra szerződött személyzet; a nőknél egy szigorú tekintetű felügyelőnő, a férfiaknál egy Ágoston nevű, hatalmas erejű felügyelő.

Ez az Ágoston külömben — mint ahogy az egy volt csendőrmesterhez illik — hevesen udvarolgatott Rozának, miss Folkestone komornájának. Mivel pedig az udvarlás érdekesebb részét a szanatóriumban veszélyes lett volna véghez vinni, Ágoston szabad kimenő napjait használta fel erre a célra, mikor is egy a Saint-Lazar állomás közelében lévő zugszállóban kárpótolta magát a szanatóriumi szigorúság okozta szerelmi koplalásért; Rozának is mindig akadt valamelyes dolga a nagynénijénél, kinek a Veron-utcában egy kis fűszerüzlete volt.

De ezek a titkos találkák nem elégtették ki Ágoston szerelmisszómját, mely végül is odavezetett, hogy mindinkább figyelmen kívül kezdte hagyni a szanatórium szigorú előírásait. Így történhetett meg azután, hogy miss Folkestone egy szép napon ugyancsak kényes helyzetben lepte meg a szerelmeseket, Roza szobájában. Természetesen nem csinált botrányt

emiatt, hanem sarkon fordult és ismét magukra hagyta őket, csak néhány nap múlva szólt rá a komornára:

— Roza, maga rosszul viseli magát.

— Ne tessék rólam rosszat gondolni, — mondotta zavarban a leány, megértve a célzást.

— Ez az Ágoston, a maga szeretője, ugyancsak merész ember...

— Hogy Ágoston az én szeretőm! Az a paraszt, az a csendőr! No de ilyet! — méltatlankodott Roza.

Miss Folkestone feldühítette a leány hazudozása.

— Nem kell hazudnia, Roza, hisz én mindent tudok. Vegye tudomásul, hogy el lesz bocsájtva, mihelyt visszatérünk a palotába.

Roza sirva fakadt, de még mindig tagadta az Ágostonnal való viszonyát.

— Jobban tenné, hogyha bevallaná, — mondta Mary nyugodtan — talán abban az esetben, ha megígéri, hogy...

— Meg tetszene nekem bocsájtani? Nos, hát én mindent bevallok. Ez az Ágoston egy erősza-kos disznó.

Mary hamarosan be is fejezte a vitát, kétségben hagyván a leányt a megbocsájtást illetőleg.

Később Roza találkozott az udvarban Ágostonnal és szepegve mesélte el neki a kellemetlen új-ságot:

— A kisasszonyom mindent tud rólunk, — mondá vészes tekintettel kísérve szavait.

— Hát osztán, hunnan tud mindent, — vágott vissza Ágoston, miközben végigsodort néhány-szor hatalmas bajuszán.

— Hát, mert mindent látott akkor, azt mondja...

— Hát osztán! Nem szégyen az, tubicám! Azt hiszed, hogy ő nem csinálja? — röhögte Ágoston és azzal már odébb is állt.

Egy pénteki napon, este öt óra-kor az intézet vezetőnője beküldte Rozát a városba, valamilyen sürgős üzenettel. Ágoston, kinek sejtelve nem volt arról, hogy Roza távol van, miss Folkestone lakosztálya körül ólálkodott, lesve az alkalmat, hogy barátnőjéhez be-surranjon.

(Folytatjuk.)

A SZÉRUM

— Kabaret-tréfa —

SZEMÉLYEK:

BARÁTI
ILKA
MISZTER GALLAN
EDIT
INAS
SZOBALÁNY
KÉT HÖLGY

(Elegáns szoba.)

I JELENET.

Baráti, Inas, Szobalány.

Baráti (középről utiasan).

Inas, Szobalány (uti podgyászt akarnak balra bevinni)

Baráti: Hát ez miféle málha?

Inas: A vendégeinké!

Baráti: Miféle vendégeinké?

Szobalány: Hát a nagyságos ur nem is tudja, hogy beszállásolást kapunk? Egy amerikai házaspár fog hozzánk szállani. A hölgy ki van küldve a férjhitlenség kiirtására megnyíló első nemzetközi feminista kongresszusra.

Baráti: Ez az ostobaság! És éppen itt kellett azt megtartani!

Inas: Ráfogják szegény fővárosunkra és statisztikai adatokkal bizonyítják, hogy itt a legtöbb hitlen férfi.

Szobalány: Az ám... sokkal több, mint a hitlen asszony! Amit két-tőnk példája is bizonyít! Két hónapi házasság után már megcsal! És most kénytelen vagyunk mint ágy- és asztaltól elvált házaspár egy házbán szolgálni!

Inas: Ahol, szerencsére, helyszüke miatt csak az asztaltól való elválást lehetett foganatosítani! (El a holmival).

II. JELENET.

Baráti, Ilka.

Ilka (középkorú, még csinos hölgy, irásokkal; az íróasztalhoz siet, melyen sok könyv látható. Leül és írni kezd): Testvérek, nővérek! A férjhitlenség megszüntetésére megnyíló első nemzetközi.

Baráti (beleszól): Kongresszusnak nem lesz semmi eredménye! Ezt megjósolhattam.

Ilka: Hazajöttél, mákvirág? Éppen jókor. A nagy füstölésre. Jaj nektek, ti házi férgek!

Baráti: Így fogadják a két heti távollét után sávárgó kebelével hazatérő férjet? Ne csodálják akkor, hölgyeim, ha az önérzetében méltán megbántott férj egyebütt, — hogy ne mondjam másutt, — keres szórakozást, hogy ne mondjam vigasztalást.

Ilka: Hogy adja a kicsike!... Fogadtalak én husz évi házasságunk alatt a legkülönbébb módon s mi az eredmény? Az, hogy megcsalsz mindenfelől.

Baráti: Bizonyítékok, asszonyom!

Ilka: Úgyesen csinálod, nyomorult... de csinálod! Hanem mind egy... elkövetkezett az ítélet napja: A mi kongresszusunk egyszersmindenkorra véget vet minden hitlenségnek! New York már megadta a példát. Ott a hitlen férjet az aszszony bepörölheti és becsukhatja.

Baráti: Annál jobb, legalább azok a magyarok, akik kivándoroltak, vissza fognak vándorolni.

Ilka: De hová? Hiszen befellegzik nektek, ha az én javaslataimat a kongresszus elfogadja. (Olvas). A férj, aki hitlenség gyanúja alatt áll, kiskorunak nyilvánítottatik és nejének gyámisága alá kerül. Minden férj, ki tetten kapatik...

Baráti: És azt hiszitek, az országgyűlés törvénybe iktatja ezeket az örültségeket?

Ilka: Kényszeríteni fogjuk!

Baráti: Mivel?

Ilka: Munkaszüneteléssel!

Baráti: Reggeltől estig?

Ilka: Estétől reggelig... De nem fogunk rászorulni. Minden sebünket orvosolni fogja a Gallanszérum...

Baráti: Hát az micsoda?

Ilka: Még nem tetszett róla hallani? Századunk legnagyobb korszakalkotó találmányáról, mely bizonyára megnyeri a legközelebbi Nobel-díjat. Nincs többé hitlen férfi. Beoliják a szérummal és nem tudtok többé hitlenkedni, még ha akarnátok is. Sápadsz, ugy-e? Megszeppentél? De ugy van! Semmi kétség többé. Ki van próbálva. Miszszes Gallannak a legcsapodárabb férje van és mióta beoltotta, — bele van bolondulva a feleségébe!

Baráti: És hátha nem engedjük magunkat beoltani?

Ilka: Segít az oltási kényszer: A himlőoltással egyidejűleg oltjuk be

a kölyköket, hogy mire megnőnek, — ne tudjanak kirugni.

Baráti: És hol az a szérum? Hamar elő a nyirokkal! Kíváncsi vagyok rá!

Ilka: Misszes Gallan magával hozza, minden percben várom a női nem nagy jötevőjének megérkezését. Az én házam lesz olyan szerencsés, hogy megszállja és ezen földél alatt fog a dicső nyirok őriztetni.

Inas (jön): Miszter és Misszes Gallan.

III. JELENET.

Voltak, Gallan, Edit.

Edit (szép fiatal nő, de tudákos, merev modoru. Pápaszemet visel).

Gallan (amerikai yankee, nagy tüveget tart e felírással: „Szérum a hitlenség ellen“).

Ilka: Dicső mesternő! Legyen szabad azon hódolattal fogadnom, melyet oly bőségesen kiérdemelt. Az egész hölgyvilág nevében megölelem és szívemre szorítom.

Edit (ünnepélyesen): Meghatottan fogadom a hölgyvilág köszönetét. A gondviselés engem szemelt ki arra a nagy föladatra, hogy a nőket megmentsem a férjek hitlenségétől. Hála a tudománynak, sikerült olyan szert feltalálni, mely a férfiakat alkalmatlanná teszi a hitlenségre. És egyuttal lángra gyulasztja saját feleségük iránt.

Baráti: És csakugyan ki van próbálva ez a szer?

Edit: Ki van próbálva tulajdon férjemen, miszter Gallanon. Eleinte csak hazinyulakom, majd hasznos háziállatokon tettem kísérleteket, míg a férjemhez nyultam.

Baráti: Szintén mint hasznos háziállathoz?

Ilka: Fékezd gonosz nyelvedet...

Edit: Látják ezt az urat? A kirugás megtestesülése, a hitlenség típusa. Ahol egy szoknyát... azaz, hogy nőt megpillantott, azonnal hitlenségen járt az esze...

Gallan (ki eddig mártír accal állt ott, megadással, siralmasan): Bocsanat, édes mindenségem, üdvösségem anyyala.

Edit: Hallják, hogy beszél? De bezzeg előbb!... Miszter Gallan összesen 5½ évet ült le ismételt hitlensége miatt.

Gallan: Ó, én nagyon cudar voltam... de alaposan megjavultam. ugy-e, urnóm, királynőm, tündérem.

Ilka: Ez már mondja. Így kell velünk társalogni... És most, dicső hölgy, nemünknek ékessége, szándékozik e lepihenni?

Edit: Nem ismerek pihenést. Csak azért jöttem ide, hogy önnel együtt vonuljak a kongresszusra és letegyem a szérumot a ház asztalára.
Ilka: Engedje meg, hogy én vihessem a drága üveget! (Ketten ünnepéesen el).

IV. JELENET.

Gallán, Baráti.

Baráti: Hát csakugyan igaz volna, amit a kedves neje a szérumról mond?

Gallan: Nonsens! Sohase fognak olyan szérumot kitalálni. Ő azonban hiszi s ez nekem jó, mert mióta ő ártalmatlannak tart...

Baráti (nevetve): Ön szabadon grasszálhat!

Gallan: Annál is inkább, mert érdekes alakká tett és minden asszony próbára akar tenni, hogy csakugyan van-e hatása a szérumnak?

Baráti: És ön?

Gallan: Alig győzőm a megrendeléseket... Egyik szép asszony a másik után közeledik hozzám és mindenféle kísérleteket tesz.

Baráti: Ön pedig ellentáll?

Gallan: Szinleg... Mig végre...

Baráti: Annál inkább?...

Gallan: Ugy van, annál inkább!

Baráti: S a kísérletezők?

Gallan: Meg vannak elégedve a szérum hatásával.

Baráti: Hisz akkor szüret. Én is beoltom magamat s aztán annál inkább... Viszontlátásra! Elmegyek erre a bolond kongresszusra. (El).

V. JELENET.

Gallan, (majd) Ilka.

Gallan: Az a kis asszony szemet szurt nekem. Hátha megpróbálnám a szérum hatását.

Ilka: Diadal! Diadal! A szérumot a kongresszus óriási lelkesedéssel fogadta! Neki adományozta a nagy aranyérmet. És elhatározta, hogy közköltiségen nevének szobrot fog állítani.

Gallan: Meg vagyok hatva, hogy dicső hitvesem felséges találmányát annyira méltatják!... Mert én csak benne élek... csak benne... (Ilkára vállalkozó pillantást vet.) Bár nem vagyok vak mások bájai iránt sem.

Ilka (nevetve): Jól teszi, jól teszi!

Gallan: Kivált a szép hölgyek iránt mindig bizonyos gyöngéd előszeretettel voltam...

Ilka (nevetve): Csak legyen... azok nem fognak megijedni öntől... hiszen...

Gallan: Mit hiszen?

Ilka: Hiszen be van oltva!

Gallan: Természetesen... Tőlem nem kell tartani... én bátran megfoghatom és megszoríthatom akár mely hölgy kezét...

Ilka (gunyosan): Rajta, rajta!... Az ilyen ártalmatlan szorongatás nem félelmetes...

Gallan: Nem ám... még, ha csókra is vetemedem.

Ilka (kicsinylőleg): Ha ez önnek mulatságot szerez... (Gallan megcsókolja). De kérem... de kérem... ön nagyon tüzes.

Gallan (fagyosan): Érzett valamit? Én semmit sem érzek. Bezzeg, ha a feleségemet csókolom... az sokkal különb!

Ilka: Hallja, miszter... ilyeneket ne mondjon...

Gallan: Tehetek róla?... A szérum... a szérum! Láthatja ezekből, hogy a feleségem találmánya korszakalkotó.

Ilka: De, ha én megcsókolnám, vajjon akkor is... is ilyen hűlővérű maradna?

Gallan (lenézőleg): Tőlem megpróbálhatja...

Ilka: Tudja meg, uram, hogy akit én megcsókolok, az hiába van beoltva! (Megcsókolja).

Gallan: Igaza van... igaza van... nem lehet ellentállni! Még egyet, tizet, százat...

Ilka: Elég volt! (Menekül).

Gallan (üldözi): Nem volt elég!

Ilka: Mit látok? Be van oltva és mégis üldöz? Hisz akkor a szérum szédélges! Szélhámosság!

Gallan: Bánom is én... de ön nem menekül meg!

VI. JELENET.

Voltak, Edit (két hölgy kíséretében).

Edit (nyakában nagy éremmel): Mi történi itt?

Ilka: Az, hogy az ön beoltott hitves ura engem üldöz és meg akar csókolni.

Edit: Az lehetetlen!

Ilka: Elcsábítottam egy csókkal...

Edit: Igaz ez, Gallan?

Gallan: Én hű maradtam önhöz, bájak királynője.

Edit: Ez az irigység sziszegése! Irigylí az érmet... a szobrot...

Ilka: Irigységgel vádol?... No jól van... Ha úgy bizik szérumában... merné-e magát kiteni a próbának?

Edit: Akárkivel... ha megelőzőleg beoltottam.

Gallan! Nem... nem... azt nem tűröm.

Ilka: Hallja, asszonyom... az ön férje sem bizik a szérumában?

Edit: De bizom benne én s ezért mondom: jót állok találmányomért. Állítsanak elémbé akárkivel... én beoltom... és nem félek semmitől.

Gallan: Tiltakozom!

Edit: Miszter Gallan! Ne rettegjen!... A szérum csalhatatlan! S a tudomány nevében meg kell tenni a kísérletet! De kivel?

Ilka: Itt a férjem, tegye meg vele!

VII. JELENET.

Voltak, Baráti, Gallan.

Baráti: Mit parancsolnak kedves hölgyeim?

Ilka: Egy igen nagy áldozatot tőled a tudomány nevében. Meg akarjuk rajtad próbálni, vajjon a híres szérumnak van-e hatása! Kész vagy-e rá?

Baráti: Az a kérdés, milyen az objektum?

Ilka: Maga a feltaláló ajánlkozik a kísérletre.

Baráti (Editet végignézegetve): Hm! Hm!

Gallan: Ne nézegesse így a feleségemet, ilyen szakértő tekintettel!

Baráti: A kártyát is gusztálni szokás!

Edit: Légy nyugodt, kedves férjem! Nem félek száz férfitől sem, ha be vannak oltva! Megengedi hát, kedves Baráti ur, hogy beoltsam?

Baráti: Hogyne engedném meg! Ha nőmnek nincs kifogása ellene.

Ilka (kárörömmel): Már mért volna? Hiszen a szer csalhatatlan.

Edit (meggyőződéssel): Ugy van, csalhatatlan.

Baráti: Hol kegyeskedik beoltani?

Ilka: Csak a karján, ha szabad kérnem?

Edit (Barátit karján beoltja. Néma jelenet).

Baráti: (kómikusan tartja oda feltűrt karját).

Edit (komoly hittel végzi a műtétet. Ilka nevetve kíséri. A nők egymás közt suttognak).

Ilka (sugva a hölgyekhez): Ez lesz a felsülés!

Gallan (kétségbeesve): Ilka nagysád... ne engedje meg férjének...

Ilka: A tudomány szent nevében mindent meg kell engedni.

Baráti: Ugy, most be volnék oltva!

Edit: Rajta hát barátom... ha van még kedve!

Baráti: Rajta!... Rajta!... Rajta!... Nos, hát rajta... (nekimegy Editnek, megöleli, megcsókolja).

Edit (felsikolt): Uram... uram... uram...

Ilka: Tessék, a szérum hatása.

Gallan (Baráti elé veti magát): Elég volt... elég volt... elég...

Baráti: Még nem, uram!

Edit (menekülve): Az istenért! Megálljon. Hisz ön be van oltva...

Baráti: Éppen attól lettem olyan kikapós!

Edit: Megörült! (Balra a szobába menekül)

Ilka (Barátihoz): Utána!

Baráti: Köszönöm, Ilka. Ezt meghálálom! (El balra).

VIII JELENET.

Voltak, Edit és Baráti nélkül.

Gallan: Nem engedem, nem engedem! Utána! (Be akar rohanni, balra, de Ilka és a hölgyek elálíják az útját.)

Ilka (az ajtó elé áll): A tudomány nevében!

Gallan: Hölgyeim... bocsássanak be... hölgyeim... az istenért... én a férj vagyok!

Ilka: Ne féljen, hisz a férjem be van oltva!

Gallan: Hiába... hiába. A szérumnak... nincs hatása!...

Ilka: Ön az ellenkezőt állította...

Gallan: Hazudtam.

Ilka: Akkor bűnhődjék.

Gallan: A feleségem! Betöröm az ajtót! (Meglátja a kilépő Editet.) Késő.

IX. JELENET.

Voltak, Edit, Baráti.

Edit (tragikus, lassu léptekkel kijön, a szín közepére megy, ott a szérumos palackot földhöz vágja): Csalódtam a tudományban!

— Vége. —

A hercegnő érzéstelen volt. Mit törődött a kis apróddal, aki mögötte sóhajtozott. Éppen négy fejedelem versenyzett kegyeiert. Matakín király és a trapezundi császár, aki a leány tiszteletére kastélyt építtetett, melyben minden oszlop egyetlen rubinból és minden ablak egyetlen gyöngyből készült, továbbá a bagdadi herceg, kinek kertjében a bokrok galyain rózsák és hyacintok helyett csillagok voltak, melyeket műszaki emberek minden este frissen hoztak le az égboltozatról, mert, ha előtte való estéről maradtak vissza, a herceg így kiáltozott volna fel, hogy: pfúj, hiszen ezek hervadtak!

Végre ott volt a kérők között a visapuri Rajah, akinek óriási trónusát négy fehér elefánt cipelte a hátán. Ezeknek az elefántoknak az ormányában hangszerek voltak elrejtve, melyek olyan édes hangon játszottak, hogy az ember azt hihette volna, az óriási állatok tán kicsike éneklő madarak.

III.

Igy lépdelték tova, a hercegnő előkelően, büszkén, a kis apród mély sóhajtasok között. Egy tóhoz értek, mely oly tiszta volt, oly kék és átlátszó, hogy azt lehetett volna hinni, az ég esett le a földre. Mint-hogy a leány a forró napsugártól elbágyadt, leült a homokba, egészen közel a víz partjához, hol friss szellő lengedezett. Ült és nézegette a friss, kékvizű tavat. Ekkor eszébe jutott, hogy megfürdik. Minthogy a tó az égboltozathoz hasonlított, méltó volt reá, hogy egy csillag fürödjék meg benne. Ah! Milyen szép, fehér csillag lesz ő e felséges azurban, hullámzó hajának ragyogó sugárfényében!

Csak egy dolog tartóztatta vissza, a kis apród ott állt a háta mögött. Egy királykisasszony nem vetközhetik le ilyen jelentéktelen személy előtt; de egyébként is, a királylány igen jó nevelésű volt s valószínűleg nem akart volna levetközni egy nagyon magas állású ur előtt sem. Vajjon elküldje az apródot? Arra gondolt előbb. De akkor egyedül, minden kíséret nélkül kell majd visszatérnie a palotába. Ez szörnyűség lenne, ilyent nem enged meg az etikett. És így valószínűleg lemondott volna róla, ha a közelben nem pillantott volna meg egy óriási sziklák között heverő s a ráboruló fák-tól beárnyalt nagy, fekete fatörzset, melynek megpillantásakor más gondolata támadt.

A FEKETE KRISTÁLY

— „Magduskának” —

— Eredeti kézirat. —

I.

Abban a régi időben történt ez, mikor a hegyek kristálya még feketébb volt, mint a legfeketébb éjszaka s oly áthatlan, mint a szén.

Hogyan, hát ez a világító tiszta-ság, melyen keresztül megláthatni a csillagokat s a tokaji bor aranyfényét, vagy, hogy a Lacrimae Christi mily gyönyörű csillag, ezelőtt sötét és áthatlan lett volna, melyen a világosság nem törhetett keresztül?

És mégis igaz. Alább elmondjuk, mily történet volt ez, mikor a hegyi kristály, mely egykor feketébb volt, mint a szén, ragyogóbb lett, mint a gyémánt.

II.

Armoz király leánya a legszebb hercegnő volt a földön, még pedig olyan időben, mikor minden hercegnő szép volt — mert a rutság abban az időben csak a paraszt-kunyhóban ütötte fel a fejét. Ez — hála isten, — azóta megváltozott.

Armoz király leánya egy szép nyári délután sétálni indult a mezőn keresztül egy kis apród kíséretében. Ruhája gyönyörű szép volt, sárga selyemből, aranyos muszelinből s megrakva mindenféle drága

kövekkel, hogy úgy nézett ki, mint a napsugár, mely fiatal hölgy alakját öltötte fel.

A kis apródnak azonban nem volt ideje arra, hogy megbámulja a gyémántokat, gyöngyöket és ragyogó szöveteket. Őt a hercegnő aranyosan csillogó, vöröses szőke pihéktől árnyalt válla bilincselte le, melyre hosszan hullámzó gyűrűkben hullottak alá a hajfonatok s apró, fehér combjai, melyeket csak futólag láthatott, ha a szél egy pillanatra magasabbra emelte a szoknyácskát. Egy csepp bugyi, ah!

A kis apród szívetfacsaró szomorúsággal sóhajtozott, mert oly gyengéden szerette Armoz király leányát, ahogy szeretni csak lehet. És igazán szörnyű, nagyon szörnyű, ha mindjárt nagyon kellemes is, mikor örülsen szerelmes szemekkel nézegetnünk kell egy pár parányi combocskát, melyeknek folytatását sohasem fogjuk láthatni s egy hattyunyakat, mely könnyű pihével, mint egy aranyos mohával van tele, melyekre sohasem fognak azok a csókok tapadni, melyek ajkainkon égnek.

Az uton a rózsák mind buskomorakká váltak a szegény gyermek mély sóhajtasaitól. Szegény, sajnálatraméltó, szerelmes fiúcska.

— Kis apród! — mondta — én meg akarok fürdeni ezekben a hullámokban, melyek tán legszebbek ezen a világon. Te menj addig e fatörzs mögé, mely olyan, mint egy szénfal. Menj, kis apród, maradj csendben és meg ne mozdulj!

Az apród lekuporodott a sűrű bozotba, míg a leány kezdte levenni selyemszoknyáját, harisnyáit. És a bugyit is, de ezt csak nagy fáradtsággal és hosszú ellentállás után tudta lehuzni, mert a bugyi szerelmes volt az ő liliumfehér combjaiba és mohás rózsájába s ott akart maradni a helyén.

IV.

Szóval ki sem lehetett mondani, mily kétségbeesés fogta el a kis apródot, ott a fekete fal mögött. Istene, oly közel hozzá, hogy hallhatom a bugyi selymes suhogását s a királykisasszony boidogította a ragyogó napot azzal, hogy meglátta karjait, vállait és darabonként, leplezte le viruló testének szüzi hófehérségét. Ha egy madárka arra szállt volna, annak szabad lett volna meglátni kebleit, melyek oly frissek és kerekdedek, mint két vadrózsabimbó; ha egy pillangó arra repült volna, annak szabad lett volna, mindig rózsákkal van dolga, ez — hiszen feljogosítaná rá! — egyik keble nek bimbójára rászállni, oh, királykisasszony! És neki, amióta csak megpillantotta apró, kerek combjait és meglátta aranypihéktől beárnyalt nyakadat, epeszt a vágy imádsraméltó szépséged után, neki a sűrű bokrok között kell maradnia, melyeken keresztül még a nap tüze sem hatolhatott volna át!

Hiszen tudta ő jól, hogy e királyi test nem az ő számára teremtetett. Őt megcsókolhatni, őt érinteni, ilyen messziről még álmában sem vetemedett. De vajjon nem részesíthette volna őt is — mikor ime alkalom kínálkozik rá! — abban a gyönyörűségben, mely osztályrészesül jutott a napnak, a madaraknak, a szélnek, akik szintén nem császárak meg királyok! Milyen nagy volt a kísértés, hogy ne maradjon sötétben, hogy egy lépést tegyen csak, vagy a nyakát nyujtsa ki legalább! De ő hű szolgája volt urának, megígérte, hogy nyugton marad, hogy meg se mozdul; meg kell hát tartania a szavát. Mikor azonban az első hangos locsanást meghallotta — ó, ó, most ime már mezitelen, egészen mezitelen! — elkezdett sírni

keservesen, hogy mennyi gyönyörűségben lehetett volna része, mégsem részesülhet benne.

Am mégis másképp történt. Mert a nagy, fekete fatuskó, mely kristály volt valójában, elfogta a szájalom, egyre tisztábbá, áttetszőbbé vált, ragyogóan sugárzóvá, mint a gyémánt, átlátszóbbá, mint aminő maga a tó volt. A Vaszapuri Rajah, akihez kéőbb a királykisasszony férjhez ment, nagyon tévedett, ha azt hitte, hogy ő az első, akinek megadatott látnia a vakító fehérséget, a rózsás bimbócskákat, az aranypihéket, melyeket a nászéjszaka előtte teleplezett. Am a kis apród sem örvendett sokáig, mert nem sokkal ezután meghalt a vágytól, az általa látott gyönyörűségek utáni sóvárgástól. De vajjon nem egy olyan látvány után záródiak le szempillái, mely az örök álom álmait megédesíteni képes?...

V.

Tehát a kristály, mely azelőtt teljesen fekete volt, a szerelmi bánat felett értett szájalomból lett átlátszóvá. Ha tanulságot akarnék levonni ebből a meséből, akkor azt tanácsolnám nektek, fiatal lányok: Őrizkedjétek az élettelen tárgyak könyörületességétől. Ők kevésbé kegyetlenek, mint ti, ők segítségükre sietnek, zsarnokoskodások segélykiáltásokat csal ki belőlünk. És ha a szívtelen gyermek, akinek mosolyától én mérhetetlen kinokat szenvedek, egy szép napon, mikor meglehetősen közel vagyok hozzá, me-részkedik a fürdőbe lépni, vigyázzon magára. Megtörténhetik, hogy a falak meglágyulnak vágyaimtól és panaszaimtól s átlátszóbbakká válnak, mint a legfinomabb batísz, oly átlátszóvá, hogy én — ő, legszebb angyal te! — biztonságban bámulhatom meg bájaidnak legintimebb titkait, egészen a kicsike, barna anyajegyik, mely — talán — ott rejtőzik valahol... valamivel tán kissé feljebb is a térded felett...

„Orest.“

Ez a hely

a MIA Krém számára van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

HUMOR

Egy részeg keresztül bandukol egy parkon. Nekimegy egy fának.

— Pardon! — mondta és megemelte kalapját.

Nekimegy egy másik fának.

— Pardon!

Nekimegy a harmadiknak, a negyediknek, a tizediknek. Végre leül egy fa alá. Jött arra egy ismerőse.

— Mit csinálsz itt?

— Várom, amíg elvonul a menet!

*

— Jó itt a vadászterület? — kérdezte Bónyai báró a hajtótól.

— Igen, de amit mondani akartam, ha az ur egy őzbakot lát négy nagy fehér folttal oldalán, azt ne löjje meg. Az ugyyszólván Adorján gróf uré. Az egyetlen öröme... 1924 óta egyre arra lö...

*

Egy iskolai feladványból...

„...a nagy tüzeseteket leginkább a gyermekek okozzák. Ezek veszedelmes helyen való vigyázatlan játék útján jönnek létre...“

*

Grün elmegy a rabbihoz és bejelenti, hogy elválk a feleségétől.

— Hát aztán miért?

— Mert nagyon hidegen csókol a feleségem.

A rabbi elküldi Grünt és behivatja az asszonyt.

— Panaszkodik rád a férjed, hogy hidegen csókolasz. Igaz ez?

— Nem igaz, rabbilében, — feleli az asszony — csak ő csókol úgy, hogy nem éri el a... klimát!

*

— Te, Liza, a kis hírekben olvastam egy neked való apróhirdetést!

— Nos, mi az?

— Jó családból való szobaleány azonnal ballépésre keresztek.

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrovidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tá-
ban Timișoara, Mehala**

(villamosmegálló.)

Gummibélyegzők, rézbélyegzők, dom-
bornyomású névjegyek és festékpárnák,
monogrammok, cimerek vésése művészi
kivitelen gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és dombornymondó.

Gyár - A r a d

Fiók: Timișoara, Belváros, Szt Györgytér

„Covay”

mérték után készít garancia
mellett

női és férfi-fehérműt.

Pyjamát a legújabb divat után
olcsó árak mellett. — Hozott
anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Király u. 7.

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyárváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, ponto-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ősz-
szes alkatrészek
állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai

olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg
helyben, fizessen elő negyed-
évre és a kiadóhivatal a lapot
minden héten pontosan meg-
küldi.

Előfizetési ár negyedévre 60,
félévre 110 korona. Előfize-
tések legcélszerűbb postán a

Leszámítoló és Közgazdasági Bank, r. t. fiókjánál, Kosice

lapunk ott levő folyószámlá-
jára küldeni. Mihelyt a pénzt
a bank átvette, a lapot nyom-
ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-
rona helyett csak 185 korona

Izléses levélpapírt és borítékot

lapunk nyomdája legolcsóbban
készít.

Levelezőlapon is megrendelhető.

3 nap alatt eltüntetés: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

Lapunk nyomdája TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Kárpitos,
Paplanos,
Ablakrolló és
Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szak-
szerű javítása garancia mellett.

Szekerka László

kárpitosmester, TIMIȘOARA II.
Rékási-ut 15.

Az összes rovarpete kiirtási
ideje most kezdődik!

Ne mulassza el az alkalmat, mert
másképp a kellemetlen férgek-
től nem szabadul meg!

„ARGENTINIA”

A rovarok és peték halála!!!

Próbautó 40 lei (vidékre utánvétel mel-
lett küldöm). Levelezőlap hívásra azo-
nal jövök és az irtást végzem.

Gönczöl

Timișoara III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54.

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivattal közli. Új könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

„Tries” cípők

elsorendűek és tartósak
Tries, Timișoara. IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régie toll felfris-
sítése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Szlovenszkói olvasóink!

Pompás képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Egy sorozat, 10 darab 70 kor.

Pénz a Leszámloló és Köz-
gazdasági bankba, Kosice
fizetendő be, postán.

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Temesváron és Szovátafürdön

keresünk

szép testű, nem túl kövér

nőket

modellnek, akiket akt. vagy fél-
aktba levehetünk. Arc nem
látszik. Diszkrécio.

Amatőr vagy hivatalos fényké-
pészeknek ily munkáit díjazzuk.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamá mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II, Str. 3 August (Andrássy u) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11 29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11 29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

VAPOFORM

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tizserei fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antisze-
ptikus kátrányszappannal, manikűr, ondolálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNAL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.
25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.
Kezelés Kez. lés
előtt után